

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Indhold: Professor C. A. Feilberg: Træk fra Kammeratlivet for mange Aar siden. — Bestindste Breve af cand. theol. E. Garben ved Kaptajn S. Schjorring. — Gamle Odenseanere. — Runde Tal. — Forskytelse. — Odense Katedralskoles Translokationsfange. — Medlemstallet. — Den ordinære Generalforsamling. — Indbetaling af Kontingent.

1927

Nr. 3.

August

Træk fra Kammeratlivet for mange Aar siden.

af
Professor C. A. Feilberg.

Da jeg efter Sommerferien 1857 mødte i Odense for at optages som Elev i Kathedralskolen, var det med bange Tanker om Fremtiden jeg betraadte Skolens Grund. Jeg var 13 Aar, min Moder, som jeg elskede over Alt, var død kort i Forvejen, jeg følte mig ensom og forladt, og det var min femte Opdragelses-Anstalt, som jeg skulde forsøge i min ret omtumlede Tilværelse.

For at man kan forstaa dette, maa jeg gaa nogle Aar tilbage i mine Erindringer.

Jeg er født i Vester Vedsted ved Ribe i 1844, hvor min Fader, M. L. Feilberg, var Præst. I 1846 blev han forflyttet til Ulderup i Sundeved. I 3 Aarsfrigen maatte vi forlade Præstegaarden. Fader virkede en Tid som Feltpræst, og Familien maatte forlade Sundeved. En Tid boede vi i Kettinge paa Als, men den længste Tid i Odense, hvor et Par ældre Søskende og jeg boede under Opsyn af en gammel Pige. 1850 kom vi tilbage til Ulderup, og 1851 kom jeg i min første Skole. Forsynet med en Tavle, Griffel og Svamp samt en A.B.C. og Balslevs lille Lærebog, vandrede jeg op til Ulderup Skole, Degnen Thomsen var tillige Skolelærer. Der var kun een Skolestue, delt i 4 Dele ved en Korregang. Overst, nærmest ved Kathedret sad de store Dreng og Piger, hver i sin Kvadrat, og nærmere ved Døren de smaa Dreng og Piger. Der var kun een Lærer, og det var gamle Thomsen, men de store Dreng og Piger skulde hjælpe de smaa. Der var kun Stilhed, naar Degnen examinerede, ellers en Summen som i en Vikube. Jevnlig spadserede Degnen i sin Have, han var en stor

Viven, og saa var Larmen overvældende; sagtede den lidt, raabte han ind ad Vinduet: „Læser I Børn?“ Om Morgenen, naar Skolen begyndte, examinerede Degnen, og der vankede mange Drygl, dels med Spankrør, dels med Lineal, den sidste benyttedes til Fingerspidserne. Der hørte meget lidt til at opnaa en Afstraffelse, et „og“ istedetfor et „men“ i Balslevs lille Lærebog kunde være tilstrækkeligt. Dog havde Drengene alene den Forret at faa Bæk, Pigerne blev udstældte. Ogsaa jeg slap desværre for Degnens Spankrør, men det hed sig: „Harde Du ikke været Præstens Søn, saa —“. Følgen af denne Undtagelse for mit Vedkommende var, at de andre Dreng tørstede mig ved alle Lejligheder, indtil jeg fandt paa at gaa med en Strubtudse eller en Snog i Kommen. Den stak jeg i Næsen paa dem, og ved deres Forstræffelse for disse „forgiftede“ Dyr fik jeg Lejlighed til at undslippe.

I denne Skole gik jeg i omtrent $\frac{3}{4}$ Aar. Saa fik vi en Huslærer i Præstegaarden, en ung theologisk Kandidat Bugge. Han skulde læse med mig og mine 2 ældre Brødre og en Søster paa 16 Aar. Men det gik meget daarligt, han kunde ikke tumle de 3 vilde Dreng, som spillede ham mange Puds. Vi lærte Intet, og det blev bestemt, at vi 3 Dreng skulde hjemmefra, og den 6. Oktober 1852 blev vi sendt til Flensborg. Det var Kong Frederik d. VII. Fødselsdag, og Byen var festlig smykket. Vi boede i Norden hos en Vødfermester Hansen, i et af de gamle morsomme Huse med Gaslen ud til Gaden og en Stentrappe ned til denne, bagved en Have op mod Duborg Vanke. Jeg havde aldrig hørt et tyst Ord, før jeg kom i Skolen. Jeg skulde indvies, blev lagt paa Maven paa en Bæk, 4 Dreng holdt i Armene og Benene, og en 5te tørstede mig grundig igennem, og saa var jeg optaget som „ærlig Kammerat“. Der blev pryglet meget

i Skolen, og ved særdeles Lejligheder var det Pedellen, som udførte Straffen, men saa var man forberedt og havde forsynet sig med Stilebøger paa Nyggen.

Paa Gaden sloges vi med Drengene fra de andre Skoler, som raabte „Gys, Gys“ efter os, fordi det hed sig, at Skolens Legeplads i sin Tid havde været brugt til Svinemarked.

I min sidste Tid i Flensborg boede jeg hos den danske Lærer Toft, som var Degn ved den danske Kirke. Huset ligger i et lille Stræde, Hellig-Nands Stræde, sammenbygget med Kirken. Her blev jeg syg, og maatte hjem paa Grund af min Sygdom og var for at komme til Kræfter $\frac{1}{2}$ Aar hjemme. Efter Sommerferien 1855 blev jeg sendt til København og kom i Vorgerdydskolen i København; den ligger nu paa Østerbro, men laa dengang, saa vidt jeg hukker, i Vredgade. Jeg boede paa 4de Sal paa Hjørnet af Studiestræde og Bolden, som dengang stod endnu. Jeg var næsten altid syg, og mit Indtryk af Skolen og Københavnerdrene er højst ubehageligt. Til sidst fik jeg daarligere Djne, maatte ikke læse og kom til sidst atter hjem for at blive rast. Fader havde efter min Moders Død søgt Paarup Sogneskole ved Odense, og af den Grund kom jeg i Odense Skole. Han kom imidlertid ikke til Paarup, da hans Sognefolk med hans Billigelse ansøgte Ministeriet om at beholde ham, og han blev der, indtil Prøjserne i 1864 udviste ham med 48 Timers Barsel. Det var derfor ikke saa mærkeligt, at jeg saa lidt betænkelig paa, hvad Fremtiden vilde byde mig paa i min femte Skole.

Det gik dog over Forventning, mine nye Kammerater modtog mig, om ikke paa nogen venlig Maade, saa dog uden at banke mig grundigt igennem, hvad jeg var forberedt paa. Jeg mødte paa Skolen i brun Fløjelsbluse med Vælte og syntes selv, jeg saa helt pæn ud, men Kammeraterne, som gik med Trøje, præsenterede mig som den nye Dreng, der gik med sin Mors Nattrøje, men da jeg havde faaet Trøje som de andre, blev vi rigtig gode Venner, og mine lykkelige Aar begyndte.

Jeg boede i Smedegade, Huset staar, saa vidt jeg ved, endnu. Først boede jeg over Gaarden, men senere fik jeg Bærelse til Gaden og boede hos et Par gamle elskværdige Folk, Kieffesthal, og havde en herlig Tid. Skolen generede mig ikke, al den Tid jeg fik tilovers, og den var ikke ringe, dyrkede jeg med ligesindede Kammerater et livligt Friluftsliv. Vi samlede paa Fugleæg og gjorde mange halsbrækkende Farter med en Klædesnor med en Bløklump i Enden til at slynge om de nederste

Grene paa Bøgetræerne for at naa op til Navnereder o. s. v. Vi samlede ogsaa paa Planter og Insekter, og det gav Anledning til Ture fra det tidlige Foraar til langt ud paa Efteraaret. Endnu lever af Deltagerne Grosferer Erik Stoffebnye, de andre J. L. Lund, Baron Eggers, Winther og Jørgensen ere alle døde. Winther døde ganske ung som en meget lovende Zoolog, J. Lund fik Universitetets Guldmedaille for en Afhandling om „de danske Daphnider“, og Eggers har skrevet forskellige botaniske Afhandlinger. Om Vinteren, naar det var Skøjteføre, lange Ture gennem Skove og Marker op ad Stavis Na fra Aalhykkaardsøen.

Skolen generede mig som sagt ikke, jeg følte mig aldrig overanstrengt, holdt mig som Regel midt i Klassen, en Gang een Maaned Nr. 2, og et Par Gange Nr. næstmødest.

Paa Grund af mine naturhistoriske Interesser stod jeg mig særlig godt med Strøm, vor Lærer i Naturhistorie. Jeg satte ham højt som Lærer, han kunde ganske vist give alvorlige Kusinger, men jeg synes, de som Regel vare velfortjente.

Det gode Kammeratskab var for mig Hovedsagen, og det holdt sig under hele Skoletiden trods en lille Episode, som den Gang vakte en vis Dødsigt (ufortjent), og som jeg derfor har lyst til at fortælle.

I Februar 1861 i en af Hr. Sicks franske Timer skrev vi, som vi plejede at gøre i hans Timer, smaa Billetter til hinanden, og jeg sendte over til Baldemar Wille, som sad bag mig en Villet, saalydende: „Efter Du Camilla“.

Svaret: „Ja“.

Jeg: „Hun ligner en Papegøje“.

Wille: „Dette kræver Blod“.

Efter Skoletiden blev det i Samraad med Engelstoft og Eggers bestemt, at Sagen kun kunde afgøres ved en Duel. Eggers blev min Sekundant, og Engelstoft Willes. — Engelstoft var Søn af Biskop E., og Baldemar Wille Søn af Eieren af „Willes Hotel“.

Sekundanterne bestemte Duellens Former. Vi var jo alle i en Alder af 16—17 Aar og levede i Romantikens Tidsalder. Eggers havde læst Dumas „De tre Musketter“.

Kampen skulde foregaa med Floretter, vi skulde iføre os hvide Handsker og kæmpe i Skjortearmer uden Frakke og Vest. Naar de egentlige Duellanter bleve trætte, skulde Sekundanterne tage fat indbyrdes. Duellen skulde foregaa paa mit Bærelse som det eneste Sted, der egnede sig dertil. Der blev for vore saa Penge anskaffet 2 Floretter, men uden

Haandtag, saa vi maatte vikle et Lommestørklæde om Staalspidsen til Haandtaget. Duppen paa Enden af Klingen blev brækket af. En Kuffert blev sat paa Gulvet mellem de kæmpende, for at vi ikke skulde gaa helt ind paa Livet af hinanden. Ingen af os havde nogensinde haft en Floret i Haanden, og da vi ingen Begreb havde om Floretsfægtning, tørstede vi løs paa hinanden, saa Skjorterne blev slængebe, og vi fik blodunderløbne Striber paa Bryst og Arme. Ret hurtigt blev det erklæret, at nu maatte Sekundanterne til, og nu fløede Engelsestoft og Eggers løs paa hinanden. Efter en Diskussion indbyrdes efter denne Episode blev vi enige om, at Kampen skulde gøres om med et fornuftigere Vaaben, hvis Brug vi kendte, og en af Sekundanterne lovede fra Gymnastiksalen at hente 2 Huggertter, og Fortsættelsen blev fastsat til næste Dag paa samme Sted.

Den næste Dag mødtes vi altsaa atter med hyvide Handsker men uden Maske eller anden Dækning. Kampen var dog hurtig tilende; ved et Udfald sprang Willes Klinge, og Stumpen saarede mig ret dybt over højre Tommelinger med et ret stærkt blødende Saar. Saa tog Sekundanterne fat, men da mit Saar blødte en Del, blev Kampen afbrudt, og vi betragtede Striden om Camilla som afgjort. Vi havde under Duellen truffet Nullegardinerne ned i de 2 Vinduer til Gaden for ikke at faa Tilskuere, men de naaede ikke helt ned til Vindueskarmen. Jeg fik min Haand forbundet og bad mig fri paa Skolen for Gymnastik, foregivende at jeg ved et Fald havde læderet min Haand, og dermed troede vi, at den hellige Grav var velforvaret.

Torsdagen før Fastelavnsøndag havde vi i sidste Time Mathematik med Hr. Kragh. Under Timen lukker Rektor Døren op og kalder „Wille“. Efter at Kvarterstids Forløb kommer Wille tilbage rød i Hovedet fulgt af Rektor, som kalder Engelsestoft. Da han er forbundet, glider Kraghs Hænder frem og tilbage paa Kathedret, og han siger: „Her gælder det nok om at have en god Samvittighed“, og jeg begyndte at ane Uraad, og snart efter blev jeg kaldt ud. Rektor gif foran mig, og der blev ikke malet et Ord, før vi kom ned i Lærerværelset; der satte han sig paa en Stol, var øjensynlig stærkt bevæget, forsøgte forgæves at tænde sin Pibe, men endelig løstes Taussheden: „Hvad var det, som foregik paa Dit Værelse forleden Dag“. Da jeg betænkte mig paa at svare, sagde han meget bevæget: „Du er sunket dybt i Syndens Pøl. Der foregik en Duel, en formelig Duel, og saa lyver Du; Du har sagt, Du var faldet og havde slaaet

Din Haand, men det var et Saar, Du havde faaet. Det er en meget, meget alvorlig Sag“. Saa kunde jeg gaa.

Det oplystes senere, at Rektor havde faaet et Brev fra en Dame, som boede paa 1ste Sal i Huset i Smedegade; hun havde figget ind ad Vinduet og skrevet, at vi stod blottede til Vælttestedet, kæmpende paa Liv og Død. Fredagen før Fastelavn havde vi faaet at vide, at der skulde være Lærermøde i Anledning af Duelsagen. Vi havde bestuttet Peddellen til om muligt at skaffe os Oplysning om Udfaldet. Han meddelte os, at Refolii havde holdt paa, at vi skulde ud af Skolen, og at Strøm havde holdt paa, at det var Drengestreger, som skulde ignoreres. Om det var Fantasi af Peddellen, eller om han virkelig havde hørt noget, ved jeg ikke. Ved velvillig Hjælp af Hofjægermester Schøller til Margaard har jeg faaet oplyst, at der ikke blev ført Protokol over Lærermøderne, saadanne Protokoller findes ikke i Arkiverne.

Lørdagen kom, Spændingen var steget til Højdepunktet. Vi havde kun Formiddags Skolegang og Rektor i Timen fra 11—12. Et Kvarter før lod han os lægge Bøgerne bort. Der var en Sag, han vilde meddele os. Der var sket noget, som han aldrig havde troet kunde finde Sted i en Skole, som han bestyrede; han meddelte saa Duellen og Lærermødets Bestemmelse „8 Dages Stuearrest“.

De 8 Dages Stuearrest var for os en stor Lettelse, men en mærkelig Straf. Engelsestoft og Wille havde deres gode Hjem, Eggers og jeg havde kun vort Værelse, saa Straffen maatte føles meget ulige.

Hele Klassen besøgte mig om Eftermiddagen, og da det var blevet mørkt, kom Eggers og erklærede, at det var ham umuligt at sidde hjemme i det lille Hul af et Værelse, som han havde paa Slottet, hvor han boede. Vi gif os senere paa Aftenen en god Tur, Tranlygternes daarlige Lys var os en god Hjælp. En Nat i det dejligste Maaneskin gennem Nalystegaardsstovene, hvor Sneen laa højt, huster jeg. Det var herligt. De 8 Dage gif helt godt, og Søndagen efter Fastelavn gif vi fire Duellanter gennem Ddense Gader, beundret af de unge Damer. Der var jo gaaet mange Nygter om den blodige Duel.

Nogle Dage efter, at jeg atter var begyndt paa Skolen, kaldte Rektor mig ned i Lærerværelset og sagde til mig: „Jeg har en Formodning om, at Du og Eggers ikke har holdt Arresten“, hvortil jeg svarede: „Naar skulde det dog have været“. „Jeg vil ogsaa haabe, at I har holdt den, ellers

maa I jo forlade Skolen". Siden har jeg, saa længe jeg gik i Skolen, aldrig hørt noget om denne Sag, den blev aldrig senere berørt. Det gode Kammeratskab blev ganske uforandret.

Vestindiske Breve,

skrevne af Adjunkt, cand. theol. E. Garben,
ved Kaptajn H. Schjørring.

Den ⁴/₁₀ 1860 samledes en Kreds af Studenterkammerater med afdøde Adjunkt E. Garben hos Madame Vincent i København. Anledningen var, at man havde besluttet at fejre den afholdte Ven ved en Fest, forinden han forlod Landet for at tiltræde en Plads som Huslærer hos Viceguvernøren paa St. Croix.

Om de Følelser, hvormed Festens Givere omfattede Hædersgæsten, giver nedenangførte for Tilfældet angførte, lille lystige Sang et godt Begreb.

Nu stunder Afskedstimen nær,
da vi Farvel maa sige
til dig, som er os alle kær,
en Broder uden Lige;
og længe vist der søges vil,
før vi kan faa din Mage,
jeg tænker, vi maa søge, til
du kommer selv tilbage.

Nu er der ikke Spørgsmaal om,
du hist vil Benner finde,
thi selv om du til Grønland kom,
stod Bjørnene paa Vinde;
og hvis en Bjørn sig gjorde vred,
og intet andet batter,
staf Garben ud en Vittighed,
saa Bjørnen sprak af Latter.

Vel rejser ikke du mod Nord,
men til de varme Lande,
hvor Pundekstrakten gratis gror,
og Palmer staar om Strande;
men selv blandt Sydens rige Pragt
du sikkert ej vil glemme
de danske Bøges Sommerdragt
og Blomsterne herhjemme.

Hust og saa paa i fjerne Land
de Præstekald saa fede
paa Sjællands friske, grønne Strand,
ja, selv paa Jyllands Hede;
og tænk kun paa, hvad vel du ved,
naar man har Kjol' og Kraven,
saa stikker Belærværdighed
nok af sig selv i Mæven.

Saa rejs da bort og lev ret vel,
imedes du er borte!
Gid stedse Lykke, Fryd og Held
dig følge blandt de sorte!
Men hør endnu en sidste Bøn,
som alle her gentage,
glem ej, at du er Danmarks Søn,
kom derfor snart tilbage.

Adjunkt Garben stod i det nøjeste Venstabsforhold til mine Forældre. Min Fader, afdøde Fuldmægtig i Justitsministeriet Broder Schjørring og han var Skolekammerater og begge Studenter fra Aalborg Kathedralskole; deres Venstabskab bestod sin Prøve i hele Skole- og Studentertiden, under Garbens Ophold i Vestindien og efter hans Hjemkomst til Danmark. Det afbrødes ved min Faders tidlige og pludselige Død i 1871.

Med min Moder Johanne Schjørring født Krohn vedblev han at staa i Forbindelse baade efter min Faders Død, og efter at han flyttede bort fra Hovedstaden for at tiltræde Stillingen som Adjunkt ved Odense Kathedralskole; og min Moder har, som det vil være Tidsskriftets Læsere bekendt, til Dels benyttet ham som Model i sin Fortælling, „Beslægtede Naturer“.

Da jeg som ung Officer blev forsat til Odense Garnison i Begyndelsen af Halvfemserne, hørte jeg ofte fra de Personer, der kendte Garben og stod ham nær, Udtalelser om, at Modelen cand. Læssing var et klart og troværdigt Billede af den agtede og afholdte Adjunkt; men naturligvis maa en novellistisk Skildring ikke opfattes som en Biografi hverken af Fortællingens Hoved- eller Bi-figurer.

I det følgende skal nu meddeles nogle Breve, skrevne af Garben under hans Ophold i Vestindien til mine Forældre, hvis Giftermaal just fandt Sted midt under dette.

Foruden at Brevene i flere Henseender belyser Garbens Anskuelse og Karakter samt vidner om den Trofasthed og Deltagelse, hvormed han om-

fattede sin Vens hele Færd og den Interesse og Sympati, hvormed han straks kom Vennens Forlovede i Møde, giver de et interessant Bidrag til Belysning af Forholdene og Livet, som de for en Menneſkealder ſiden formede ſig derude paa vore tabte tropiſke Befiddelſer.

Belvedere ^{9/10} 1860

Til Hr. cand. jur. Broder Schjørring
Ehlers Kollegium, København.

Kære Ven! Fra dette beſynderlige Land, hvor jeg fra mine Binduer ſer ud over Atlanterhavet og paa Ting ſom St. Thomas og Portoriko, Flyve- og Hajſiſt, Kokospalmer og Paſſionsblomſter, der bliver til Frugter ſaa ſtore „ſom ſaa“, hvor man ſaar varm Frofoſt og Kom og Vand i Stedet for The, hvor Heſtene er ſaa ſmaa, at man umulig kan tage Skade ved at falde af dem, og hvor man derfor naturligviſ ogſaa undgaar at falde af dem, hvor alle Tjenestefolk er ſorte (de ſmaa Sorte i Almindelighed kun klædt i Skjorte), hvor man midt under Maaltidet bliver afbrudt af en ſort Kvinde, der kommer med en Palmegren og jager Fluerne og ſommetider Huden med af ens Næſe, hvor alle udenfor Huſet plaprer Engeliſt, hvilket jo er Sanſkrit for mig — men hvor for Neſten alle er særdeles forekommende og venlige imod mig, og hvor jeg hidtil befinder mig vel, ſkønt jeg er lidt for- tumlet over alt det nye, jeg ſer og hører — ſkriver jeg til dig for at lade dig vide dels ovenſtaaende, og dels at Neſten herover gif heldigt uden mindſte Søſyge for mit Vedkommende og uden anden Ube- hagelighed, end at jeg, der fra Kollegiet var vant til Thomas brillante Betjening, nu ſelv maatte tage en Tjeners Skikkelse paa mig og agere Syge- vogter og Dypaſſer for mine ſyge Neſſefæller. Saadant et ſtort Dampſkib gør man ſig ingen Ide om, naar man ikke har ſet det; tænk dig en Rahyt, hvor 200 Menneſker daglig ſpifer paa een Gang, og de fleſte dog gaar ſultne fra Bordet, fordi Maden ikke er til at ſpiſe — eller, om ſaa er, ikke til at ſaa fat paa, trods de mange ſorte og hvide tjenende Aander, der gaar for Vorde! — Og ſaa den Maſſe Vand! Skibet gif først til St. Thomas, og denne Ds Havn og By er noget af det meſt maleriſke, man kan ſe; St. Croix er imidlertid langt ſmukkere, da den er vel dyrket og bevokſet med de dejligſte Træer. (Du maa ikke un- dre dig over mine mange Superlativer — det er ellers noget, du nok ved, jeg ikke brugte meget af

i den gamle Verden — men her er det jo en anden Sag).

Hvad de huſlige Forhold angaar, da er Kam- merherren og Fruen særdeles elſkverdige. Selve Arbejdet falder mig noget ſvært, meſt paa Grund af den omtalte Fortumlethed, der gør, at jeg ikke kan bruge min Eſtertante ret, naar jeg læſer — ſelv den ſimpleſte Bog; men det gaar vel nok over. Børnene er ſlinke; den ældre Elev er viſnok en Del doven, men vi har jo god Tid — og jeg har forefat mig at lægge mig en Del Sejhed til.

Da jeg antager, at du ſom andre Hverdags- menneſter har ſtor Interesse for, hvorledes en ſtor Mand nyſer, hikker, ſpifer og drikker, ſom Heiberg omtrent ſiger — ſaa ſkal jeg tillade mig at fortælle, at jeg gaar Kl. 10 i en Seng, der er ſaa ſtor, at jeg kunde være 2 Alen længere, end jeg er, og dog lægge mig paa langs eller paa tværs — uden at komme udenfor dens Gebet; man har altid Mo- ſkitonet til Omhæng; for Neſten er her ikke ſynderlig ſlemt med diſe Dyr nu, da vi nok har Midtvinter — ſiger man — noget jeg nødig vil tro, da jeg knap kan taale Lagenet over mig om Natten, og om Dagen føler jeg mig meſt tilbøjelig til at gaa i den Dragt, man bruger i Parabiſ.

Saa drikker jeg The, læſer fra 7—10, ſpifer Frofoſt og læſer igen en Times Tid eller to med de ſmaa, dernæſt Middag, ſaa en Ride- eller Spa- feretur, og hermed Vaſta.

Turene er ganſke dejlige, høje træ- og kratbe- vokſede Strænder ſkraaner ſteilt ned mod Havet, hvis Vand er ſaa klart ſom Glas — men langt fra — i det mindſte for ſaa vidt jeg endnu har ſet det — ſaa ſmukt blaat ſom vort brave Drefund. Vejene er ofte udhuggede paa Klippeſkrænten lige ud til Havbredden; Appelsintræer og Kaffe- træer etc. vokſer rundt omkring Huſene, der her paa Dens Nordſide gemenlig er temmelig gamle Murſtens- kaſſer, men med ſtore rummelige Værelſer — og hvad der er det beſte — uden Binduer. Døre findes der dog; men da de ikke lukkes hverken Nat eller Dag, er de for ſaa vidt overflødige. Iøvrigt har vi paa denne Tid Nat nok, den falder plud- ſelig paa Klokken 6 omtrent og varer til ſamme Klokketiet om Morgen.

At der for Neſten godt kunde være noget mindre varmt for mit Vedkommende ſkal jeg ikke nægte; men endnu gaar det dog an, fornemmelig af den Grund, at man bader hver Morgen. — —

Om Vord paa „Seinen“ (det Skib, ſom førte mig fra Southampton og hertil) møbte der mig en Del intereſſante Hændelſer; foruden nogle dan-

ste af maadelig Kvalitet, traf jeg kun faa, med hvem jeg kunde tale; men en gammel tysttalende, hollandsk Planter fra Surinan, som trakterede mig med Cigarer og Grog, morede mig; han drak umaadelig meget; han kendte Dehlenschläger — paa Tyst naturligvis — Danmarks Historie, Geografi, Theologi etc. fort sagt, han var en særdeles dannet Mand. Daglig, fortalte han, gaar han fra sit Arbejdsbærelse ud i sin Gaard og skyder en Tiger eller kvæler en Klapperslange. Gud tilgive ham, hvis det var Kronifer, hvormed han divertere mig! En anden Paasager havde kendt Garibaldi som Skipper i Amerika. Naar jeg til Slutning gentager, at jeg i alle Maader har det godt og bliver behandlet paa den yndigste Maade af Familien, haaber jeg, du har hørt nok om mig.

Forman vor Ben K., at han stadig sørger for at formere sig i Visdom og Kundskab og tager sig i Agt for stærke Drikke, det var sørgeligt at se, hvor den unge Mand var uforsigtig hin sidste Aften hos Madame Vincent; dette skal du begribeligvis ikke meddele ham, at jeg har mærket, han vilde muligvis ikke tro det.

Lad mig endelig vide, hvorledes det gaar W. og andre Folk, jeg sender, til Eksamen.

At jeg vil være grumme glad ved at høre noget godt om dig, om Folk i Salling o. s. v., behøver jeg ikke at sige dig, saa lidt som at jeg bestandig forbliver din hengivne Ven
E. Garben.

P. S. Mon du i Løbet af nogle Maaneder kunde staffe mig regnede Opgaver fra en Matematiklærer, hørende til syvende Klasses Pensum; jeg vilde i saa Fald være meget lykkelig. En eller anden Matematiklærer har vel saadanne, og en Afskriver vilde nok kunne skrive dem nøjagtig af for gode Ord og Detaling; sidstnævnte skal jeg snarest ekspedere, da jeg om nogen Tid sender Kapitaler til Moderlandet.

Kommer du i Studenterforeningen? Hvad passerer der? Alle mulige Skandaler modtages med Taknemmelighed, item alle mulige Forlovelser, Bryllupper, Varnedaaber etc.; og saa Begravelser — om du skulde være i det Humør.

Farvel igen og forlad mig min Snakkesalighed.

E. G.

St. Croix 24. Febr. 61

Til Frøken Johanne Krohn,
Hem Præstegd. pr. Skive.

Idet jeg med Forundring ser, at De Frøken Krohn saa temmelig bestemt har ventet, at jeg

vilde blive forundret ved at modtage Brev fra Dem, vil jeg ogsaa ganske aabenhjertig tilstaa, at jeg blev forundret, ja endog meget forundret. Jeg kom nemlig ganske naturlig til at tænke paa, dels hvor overdreven fordelagtigt min partiske Ven Schjørring i det hele taget maa have talt om mig i Hjem, siden De har kunnet faa den lykkelige Indskydelse at sende mig et saa venligt Brev (at denne Betragtning imidlertid ikke gjorde dette mindre velkomment, behøver jeg jo ikke at sige) — dels hvor diabolisk fort han maa have malet mig af i en enkelt Henseende, siden det et Djeblik har kunnet falde Dem ind at tvivle om, at den eneste Følelse, der kunde opstaa hos mig ved at se hine kun altfor faa Linier fra Dem, vilde være Glæde og Taknemmelighed for Deres Godhed. Det bliver en overnaturlig velvoksen Høne, jeg i den Anledning vil have at plukke med Juristen.

At De imidlertid ved Deres Brev har bragt mig i et næsten uoverkommeligt Dilemma, har De formodentlig ikke tænkt paa — og dog forholder det sig saaledes; Sagen er, at jeg for Djeblikket slet ikke ved, om jeg skal foretrække at rejse hjem til næste Aar og glæde mig selv, men ærgre Dem ved at stifte Bekendtskab med min bedste Vens kæreste Veninde (man bør jo ikke nutildags skrive Kærester med stort K) — eller blive herude og derved sikre mig mod den Risiko at dale i Deres gode Mening, naar De ser mig, som jeg er, og ikke, som man har bilst Dem ind, at jeg er.

Var St. Croix det Eldorado, De forestiller Dem, vilde jeg ubetinget vælge det sidste; men da Deres Forestilling om Den hovedsagelig er en Illusion, er jeg maaske lidt mere tilbøjelig til at løbe Risiko og vælge det første. — Nej, St. Croix er intet Paradis! Skønt jeg her paa Velbedere lever under Forhold, der, hvad de huslige Omgivelser og det daglige Liv angaar, intet lader tilbage at ønske, er der dog meget her paa Den, som man kunde ønske sig anderledes. Her er f. Eks. for faa danske, til at de kan lade hverandre være i Ro, og for mange til at de alle kan slutte sig ret sammen; her er vel megen Gæstfrihed og Hjertelighed mod fremmede og „nye Menneker“, men paa Grund af de mange Irlændere, de mange sorte og de mange Mil fra Danmark føler man sig dog vanskeligt fuldkommen hjemme. At Naturen er dejlig, kan ingen nægte; men dog er der her igen et „Men“ — Skove kendes f. Eks. ikke og Haver næsten lige saa lidt; Frugter er her i Mængde, men her er hverken Pærer eller Æbler — og det er nu netop dem, jeg vil have. Offentlige Forlystelser er her lige saa

ufendte som f. Eks. — Skøjter, og for mig vil dette ikke sige saa lidt. Med Dem vilde det jo være en anden Sag; men jeg er dog paa Deres Begne glad over, at De ikke er kommen herover, skønt det naturligvis for mig vilde være en ubetalelig Fordel, om De og Broder havde opslaaet Deres Pauluner her. (Er jeg vel den frygtelige Egoist, man beskylder mig for at være?)

Den største Glæde, jeg har herude, er, naar jeg faar Efterretninger hjemmefra, og den største Sorg, naar saadanne udebliver. — Selv saadan en halvt ugudelig og helt uforlovet Fyr (at jeg er det første, ved De sagtens nok, og fordi jeg antager, at De ved det, er jeg Dem kun saa meget mere forbunden, fordi De bryder Dem en Smule om mig) kan ikke være hjemmefra og dog føle sig ganske vel til Mode selv under saa gunstige Forhold som mine. — Jeg kunde næsten fristes til at følge Deres Eksempel og ønske mig en eller anden Ting hjemmefra, som har haft Rod i dansk Jordbund, hvis der ikke var Udsigt til, at jeg snart igen kan komme til at træde paa denne. At jeg for Resten er meget glad ved min Stilling og kun synger Klagesange, naar jeg ønsker at være underholdende Korrespondent, er en glædelig Sandhed.

Deres Fætter N. N., der altid har været en god og venlig Kammerat imod mig, bedes De hilse; det er vel gaaet ham meget nær til Hjerte, at han kun fik haud I — jeg fik heller ikke andet; men det har sagtens afficeret ham mere, da han altid har været mere Karaktermenneske (af! tilgiv dette uforudfete Misfoster af en Rældermand, det er en Svaghed hos mig) end f. Eks. jeg og min brave Ven Friis (atter en af mine Svagheder, at jeg godt kan lide denne uartige Dreng). Godt er det, at det kan gøres om igen!

Naar jeg nu ser paa det, jeg har malet op her, og tænker paa, at det skal påføres for et Svar paa Deres lille, rosenrøde Brev, har jeg langt mere end sædvanlig en ubehagelig Fornemmelse af, at jeg er og bliver en uforberedelig klodset Prosaiker; men jeg insisterer alligevel paa, at De, Froken Krohn, maa være overbevist om, at jeg ligesuldt er og bliver Deres af Hjertet hengivne

E. Garben.

P. S. Jeg har blandt Dens Produkter ikke kunnet finde noget mere let transportabelt end hoslagte Myrtheblad! Gid det maa være et godt Omen! —

Wilde De være af den Godhed at lade et præstegaardsligt Bud kaste vedlagte i en af de Stive Postkasser, hvis saadanne findes.

St. Croix den ²⁴/4 1861

Til Hr. cand. jur. B. Schjørring,
Ehlers Kollegium, København.

Da jeg har modtaget to overordentlig velkomne Breve fra dig, kære Schjørring, og kun har besvaret det første paa en temmelig tarvelig Maade, fordi jeg var saa optaget af den fra den eventuelle feminine Halvdel Schjørring modtagne Skrivelse, at jeg ikke kunde gøre den maskuline Fyldest, faar du en hel velskreven Epistel fra mig denne Gang, og jeg indleder den, skønt jeg vel indser, at saavel det slesvigske Ministeriums Forlegenheder som dine private do. gør din Tid knap, med den Annodning, at du snart igen vil glæde mig med et Par Ord.

R. maa du hilse og takke, fra ham modtog jeg en Pakke med matematiske Opgaver — ubehageligt nok havde Postvæsenet et eller andet Sted undervejs aabnet Omslaget for at se, om Indholdet var trykte Sager eller Skrift, har derved bemærket det vedlagte Brev, vurderet det hele som Breve og derfor forlangt 10 Rigsdaler af mig, det er lovligt dyrt; men — hvad Pokker — jeg er jo velhavende nu.

Det er meget pænt af dig at fortælle mig, at du savner mig; men naar du fremhæver, at du i høj Grad savner mine gode Raad, saa — forlad mig — er det Pinedød Løgn, jeg har aldrig i mit Liv givet nogetsomhelst Menneke noget godt Raad. Som du maaste har lagt Mærke til, er jeg, hvad man kalder temmelig delikate, ikke paatrængende, indiscret, etc. — og da det nu aldrig kunde falde noget fornuftigt Menneke ind at spørge mig til Raads i nogen Sag af Bigtighed, ved jeg mig fri i den Retning.

Saa du kan ikke blive gift i Aar! Jeg vil da ikke haabe, at jeg skal træffe dig som Ungkarl, naar jeg kommer hjem, saa meget mere som jeg i mit stille Sind har glædet mig til at kunne staa Fadder til en Ubetydelighed af dit udtrykte Villed.

— — Er H. lige saa forgabet i Fru Michaeli som du? Du kalder ham en Egoist, og skønt jeg holder meget af ham, kan det gerne være, du har Ret; men man maa dog vogte sig for at kalde En en Egoist, fordi han kan have et lidt pirreligt Væsen eller være en lille Smule forfængelig — jeg, som altid giver efter for andre i Smaating og siger Ja og Amen til alt, har truffet pirrelige, intolérante, forfængelige, ja tyranniske Folk, som har været sande Martyrer i Selvopofrelse og den Slags Dyder i Sammenligning med undertegnede; men det forstaar sig, mig har du jo ogsaa beskylt for

Egoisme, ligesaa ufortjent som S — der har raabt Ve over min Indbilskhed. Denne lille psykologiske Moral tror jeg, du kan have godt af.

Saa du har været en lille Tur i Jylland i Paasken? Og en lille Tur i Vintse med? Hvad behager!

Hvad Indsamlingen til en Studenterforeningsbygning her paa St. Croix angaar, da vil jeg ikke røre en Finger til Bedste for et Samfund, der har vovet at sætte mit Navn paa en sort Table for udsle 3 Nigebaler.

Du har isvrigt kun slet forstaaet mig, eller ogsaa har jeg udtrykt mig slet, naar du tror, at jeg er totalt misfornojet — tværtimod — i Betragtning af, at en Huslærerplads jo ikke er til for Fornøjelsens Skyld, og at jeg rimeligvis i Jylland eller andetsteds paa Landet hjemme vilde være ligesaa fuldkomment udelukket fra ordentlige Fornøjelser som her, maa jeg indrømme, at jeg er særdeles heldig stillet og alt andet end utilfreds. Min Misforføjelse med Landet her vilde blive stor, dersom jeg skulde se mig nødsaget til at tilbringe min Fremtid herude en garcon i en af de smaa, hede, grimme Byer.

Af og til tager jeg ud blandt fremmede, naar der er Val eller Middagsgilde, hvor man ved, at Tiden kan gaa med Dans eller Spisen og Drikken; ellers er Besøg og Bisitter her umaadelig fedelige. I den ene By er Præsten ikke Dpfinder af Krudtet, men Damerne i Huset er nette, og jeg kommer der jævnlig; i den anden By er Præsten meget begavet, især som Taler, men stærkt religiøst anskudt, jeg kommer der meget sjældent, da de overhovedet ikke ser Folk hos sig. Nogle — ikke Præster — har opfordret mig til at prædike i den danske Kirke; skulde endog Præsten selv opfordre mig dertil, vil jeg se mig nødsaget til at svare ham med det Spørgsmaal, om der ikke var andet, jeg kunde tjene ham med.

Nej, Præstevejen vil jeg ikke gaa, men jeg tror for Resten nok, at jeg kunde sikre mig en Fremtid her ad Skolevejen og det paa favorable Pengevilkaar. Men spørger jeg mig selv og dig min Næste — hvad vil vel Rigdom sige? Eller paa en anden Maade — er Livet vel en Sparekasse, saa at det skulde være Endemaalet at efterlade den fyldt med saa megen forgyldt Svøb og Rødsommelighed som muligt? Tænk over denne dybe Tante.

Her er ikke et jævndrende Mandfolk, jeg bryder mig om, og hvad Fruentimmerne angaar, har de lige saa lidt som deres Kollegaer hjemme aabne Djne for mine Fortjenester. Folk i Almindelighed er saa trængende til Morfak og saa lidt i Stand til at more sig selv, at det allermindste Ny sætter

hele Brøvlet i en voldsom Bevægelse. Saaledes snakkede og snakkede man i langsomelig Tid ikke om andet end om en Søn af Dronning Viktoria, der aflagde Den og dens Guvernør et Eftermiddagsbesøg; da Guvernøren har maattet opgive et paatænkt Val til Wre for ham, vil han, da han dog en Gang har ulejligen Folk med at laane Møbler, gøre Val alligevel, og om det drejer sig nu Snakken i en Uendelighed. Desuden er der andre Ting i Vejen med Den; om Forholdene her er slet ordnede eller ej, kan jeg ikke sige, men der er altid Brøvl mellem Planterne og Forvalterne, mellem Forvalterne og Negerne og mellem disse indbyrdes. Taler en Forvalter om Principalen, er denne altid den personificerede Taabelighed; taler Planteren om Forvalteren, er denne den inkarnerede Forsømmelighed, Letindighed og Uærlighed — mig kan det naturligvis være ligegyldigt, om Herrerne er Fæhoveder og Tjenerne Tyveknagte; men Sludderer derom bliver man fed af. Alt dette i Forbindelse med Tanken om Hjemmet gør, at jeg ikke med Glæde kan tænke mig denne D som mit blivende Sted, især naar den eneste Virksomhed, som her vilde være aaben for mig, den pædagogiske, paa mange Maader vilde blive belemtret af Kulørfordomme, en Idiotisme, der florerer her langt stærkere end Blodsbanviddet og Ahnevøvels andetsteds. Hjemme synes man, at en Mulat er en interessant Person, her er han det samme som en Sjofelist; naturligvis siger man, at man intet har imod de kulørte, men man besøger dem ikke, taler nødig med dem, og det skulde undre mig meget, om en hvid f. Ets. vilde lade sine Unger sidde paa Bænk med brune og sorte Unger. Muligen er der heller ikke meget ved de farvede, men Dpatteren af en Neal eller Borger-skole vilde disse Taabeligheder i hvert Fald genere meget. Heller tjene lige saa mange Hundrede hjemme, som man maafe kunde faa Tusender her — jeg siger maafe — naar man nemlig vilde være om sig og gøre sig lækker, gif det sagtens; thi her er megen indbyrdes Hjælpsomhed og et stærkt Kamerateri mellem de danske hvide i Særdeleshed og de hvide i Almindelighed. Fallerede Gavytve bliver nok saa net forsynet med Rejsepenge og sendt bort, uden at Kreditorerne beklager sig. Folk kan med Letthed faa Penge til Laans; Kentefoden er rigtignok høj, og alt er dyrt; men hvad kan det skade dem, der ikke betaler. Jeg tror, her vilde være et Eldorado for Spytstikkere og Gavytve. Her er megen Naadenfak, det er vist, mere end hjemme. Men som jeg nu har det, kan

jeg blæse ad det Slags Raadenskab og haaber kun at bringe gode Minder med herfra.

— — —
Nu maa du undskylde alt, hvad der har været af dumt i dette Brev; naar man lever i Tropernes tykke Luft, kan man ikke altid traktere med attiff Salt.

Hils alle gode Venner og bekendte fra din altid hengivne

E. Garben

St. Croix den 10/7 1861

Til samme

Kære Ven: Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre uden Tusinde Undskyldninger for, at jeg skriver igen og derved prætenderer Ret til Svar — svar i Guds Navn, naar du faar Tid og lad være at bande mig, men husk paa, at Postens Ankomst her til Den er det samme for mig som det store Lod i Lotteriet, at sige naar der er Breve til mig. Jeg vilde have skrevet for tre Uger siden, dersom det havde været mig muligt at faa et sammenhængende Brev i Stand; men hver Gang, jeg tænkte herpaa, kom jeg i Tanker om, at Frøken Krohn var i København, og det Villede af din værdige Person, der saa fremstillede sig for mit aandelige Blik, var et saadant Virvar af Tunger ud af Halsen, Damer under Armen, Bisitter, Komodiebilletter, Drosker, Dampskibe, at jeg umulig kunde fastholde Forestillingen om cand. Schjørring læsende et Ikke-Forretningsbrev.

I det Haab, at du nu omtrent maa have pustet ud, sender jeg dig dette Par Ord som sagt som Løkkemad eller rettere blot som Krog for at fiske et Svar — jeg har i min udstrakte Praksis som Fister set Eksempler paa, at letsindige Individier blandt de finnedede Skabninger har bidt paa den bare Krog uden Madding — gaf du hen og gør ligesaa.

Af dine Betragtninger i Begyndelsen af det sidste Brev kunde jeg næsten forledes til at tro, at du ikke var fornøjet med de Breve, du skriver til mig; slaa den Betyrning ihjel med det Ræsonnement, at det jo er mig, og ikke dig, der skal læse dem, og jeg er overvættets fornøjet med dem. At du mangler Selvkritik, er jo i nærværende Tilfælde ligegyldigt, da du bør vide og ved, at dine Breve er mig allerbehageligst, naar de kommer lige „fra Leveren“, gid den sent blive tom.

Du behøver saamænd ikke at være bekymret for din Opræden overfor Peer eller Povel, du har efter

min Mening baade mere Karakter og forstaar dig bedre paa dig selv end de fleste af os lobenede Nør og Avner, der gaar for Binden. Skulde du være ængstelig i den Henseende, maatte den forreste For-tvøvelse med Selvmord i Enden jo være min uund-gaaelige Lod.

Harde jeg nogenstinde ved Flid udrettet noget, der duede, vilde jeg være saa ugenert et Medlem af Selskabet som en Røter paa Torvet — nej, lad os være fri for Sjælekampe; du, som har faaet den Pige, du vilde have, den Eksamen og de Fremtids-udsigter, du ønsker, kan spytte saa bredt som hin Mand i Jylland, som havde solgt sine Studer. Jeg kan kalde A. et Sludderhoved og B. et Vagbæst, skønt baade A. og B. har tjent baade sig selv og andre langt bedre end jeg, saa at min Kurage ikke bliver andet end Knips i Lommen — at saadanne Knips ofte bringer en forloren Vettelse er behagelig, selv om det hverken er nyttigt eller egentlig talt forskønnende for Karakterbogen.

Hermed være Sjælekamppladsen overladt til sig selv.

Naar kan Studenterbygningen være færdig? Jeg glæder mig til at færdes i de nye Sale, hvis jeg er saa velhavende, naar jeg kommer hjem, at jeg kan betale Restancerne. De sidste Ugers Tid har vi haft den prægtigste Komet paa Himlen, den fører omkap med Karlsbognen, men bliver betydelig distanceret — ikke at jeg jo nok vil tro, at J. hjemme ogsaa har haft godt af Fyren; men det har forundret mig, at jeg slet ikke har set noget til Anmeldelserne, hvoraf man jo ellers ser nok om langt mindre glimrende Fænomener end den.

Jeg kan stonne, at du gaar med en Minister i Maven! Inspektør paa Kollegiet, Medlem af det snevne Udvalg, der sendes til Lund for at repræsentere de danske Studenter, renommeret Manuduktør, etc., etc. — ja, Gud give, du snart kunde blive det, jeg tror, jeg vilde være lumpen nok til at plage dig for en Haandsrækning til Karrieren, skønt jeg skulde ikke være altfor ubesfeden — kun en ganske lille Partiskhed, en ganske ubetydelig Afvigelse fra den dydige U-do, jeg er ikke karrieregal. — — —

Lad mig vide, hvorledes det gik, mens din Forlovede var i Byen, og om der laa nogen Virkelighed til Grund for mine forvirrede Syner. Var det første Gang, hun var i København?

Lev nu vel, kære Ven, bestil ikke mere, end dit lange Legeme kan taale. Skriv snart, saafremt du har Tid og Lejlighed og glem ikke at fortælle, hvad du tror kan interessere mig, selv om jeg ikke har

spurgt. Hils mine gode Venner og vær selv hilset
venligst af din hengivne Ven
E. Garben.

St. Croix d. 31/8 1861

Til Frøken Johanne Krohn,
Hem Præstegaard.

Efter at være beskylt for „Fisteri“ og have
faaet saa net over Næsen for en uvilkaarlig Beskedenhedsyttring agter jeg at spille den i Stilhed
lidende Ustyldighedens Rolle og ikke komme med et
 eneste Ord til Nøs for Deres overordentlig velkomne Brev, for hvilket jeg er Dem, Frøken Krohn,
meget taknemmelig, eller til Dabel for nogle af
mine egne Produkter, men kun bede Dem om at
„frænke mig Deres fremdeles Tillid“, saa at en
levende gensidig Udveksling af Produkter fremdeles
maa finde Sted, hvis De til Lykke for mig skulde
være saa forblindet at tro at finde Deres Regning ved denne Trast; jeg for mit Vedkommende
kan kun vinde ved den; og det er jo Profitten,
man skal leve af.

Sat, fordi De udrettede min Brevkommission;
at min velsignede gamle Søster skulde faa i Sinde
at svare mig, er aldrig faldet mig ind, jeg skrev
kun til hende for at gøre min Pligt (jeg har altid
været en stor Nar efter at gøre min Pligt); skulde
De ved Lejlighed se hende, vil De maaske have
den Godhed at meddele hende denne knusende Viterhed; hun er en meget rar Pige, men den heftigste
Modstander af det skriftlige Kommunikationsmiddel, jeg kender.

Angaaende Deres Ytringer om mit længere
eller kortere Ophold paa denne hersens Ulyksalighedens D — ja a propos, De har uden Tvivl som
lille staaet med et grumme tungt Hjerte ligeoverfor
en fyldt Sukkerkaal eller Syltekrukke, som Mama
havde forbudt Dem at røre, eller senere som stor
sat Dem ret levende ind i Tantalus infernalske
Kvaler — saaledes, og ikke anderledes er man
bestandig til Mode her; her er nydeligt overalt
— men (1ste Ankepost) „nok se, men inte røre“,
er Parolen her; jeg kan sidde i mit Bindue og se
ud paa det dejligste Land- og Vandskab, men at
gaa ud i det og nyde det, forbyder sig af sig selv;
til Nød kan man køre ud i en næsten lukket Vogn,
og saa er det dog saa varmt, at man ønsker, man
var vel i Hus igen. Den eneste udholdelige Ekstremmaade er at ligge, saa lang man er, i en Rørgynge-
stol og føre en bogstavelig talt blodig Krig
med de forhadte Misanthropen, man kalder Myg.

Om Aftenen kan man endelig røre sig lidt, men
saa er jo Stadsen forbi. Det er muligt, at altfor
megen Tørhed ikke er god for den menneskelige
Organisme eller altfor megen Bæde for Jorden,
thi her forsmægter Jorden af Tørhed og bemeldte
Organisme af Fugtighed, saa det er en Gru at se.

Og Befolkningen — ja — hvad vilde De vel
sige, om De en Morgenstund ved at se ud i Gaarden
sik Dje paa Avlskarlen til Hest, iført lysegule Silke-
permissions med en Stribe af Sølvmarkshytter
ned af dem, lyserød Silketrøje samt trekantet Hat
med Sølvgalloner, og første Malkepige, ligeledes
til Hest, med en hvid Silkeparasol med røde Frynser,
højrodt Silkespencer og lyseblaat Atlaskestørt,
alt besat med Sølv- og Guldfletter og alt slunkende
nyt — og hele den øvrige Besætning (den
menneskelige) i samme Genre, alle til Hest for det
meste i Galop og samtidig yndefuldt bevægende
sig fra højre til venstre og omvendt til Tonerne
af en Fællesfang, som gaar ud over Grænserne
af hvert tænkeligt Modesystem, akkompagneret af
en Tromme, der bearbejdes voldsomt med de
bare Hænder; tænk Dem saa dem alle sorte i Ansigtet
og Evolutionerne foretagne i en Hede af
26° N. i Skyggen. De vilde da have samme opbyggelige
Syn, som jeg havde forleden i Anledning af
Høstens Slutning.

Sat, at De bad Deres Pige om at gaa ind i
næste Stue og hente et Ark Postpapir, og hun saa
præsenterede sig for Dem med Arket paa Hovedet,
De vilde sagtens da tro, at hun var i et overordentlig
spøgefult Lune eller ogsaa aldeles tummelumsk.
Saadan bærer de sig ad her. Ting, der ved
Natur eller Kunst er gjorte, øjensynlig til at transporteres
ved Hjælp af Hænderne, bærer de med en saadan
Halsstarrighed ovenpaa Isen, at en Neger, naar han
fik et Par Handsker, vilde tage dem paa Hovedet
i Stedet for paa Hænderne.

Den sorte Befolkning her er — kort sagt —
rav-splitter-gal (2den Ankepost). — Dersom Samfundsordenen
hjemme pludselig blev saaledes forandret, at det blev
højest tilladeligt at stjæle og sværge falsk, men
derimod strengelig forbudt at bruge Snustobak eller
Krinoline som de værste Døds synde, vilde De næppe
blive mere forundret, end jeg blev det her ved at
erfare, at alle mulige Laster hos disse brave Folk
fremsættes af deres aandelige Ledere og Sjælesørgere,
om ikke som nette Ejendommeligheder, saa dog som
rene Bagateller, medens derimod at bande en Gang
imellem eller blive fra Kirke en enkelt Søndag og frem
for alt at slaa paa Tromme er de største og for-
dømmelige.

ligste Ugudeligheder. De hører næsten alle her til den engelske Kirke eller ogsaa til de mähriske Brødre. En af vore Tjener, der moralsk set, er en sand Engel i Sammenligning med de sorte, er derimod baade i Manerer og Betsalighed en ren Sinte overfor en af dem. Saadan en sort Djævel her til Lands har et Væsen som en Prins og en Svada som en Cicero, rigtignok er det i Almindelighed noget Brøvl, de siger; men det kommer frem med en saadan Applomb og ledfages af saadanne Gebærder, at en usædvanlig fyrig Dans vilde være en ren Træmand ligeover for de Folk. Som de kan slutte, kender de ikke Forskel paa Ret og Uret, Sandhed og Løgn, Mit og Dit; de arbejder langsomt, og da de faar en udmærket Løn, fordi der er faa af dem, ruinerer de ofte Planterne — en Reaktion — eller Historiens Retfærdighed til Gengæld for Sla=veriet. (Min 3die Ankepost).

Uh! Har De endnu ikke faaet nok, saa skal jeg tillade mig at give Dem et Bink om, at ogsaa de hvide, for en stor Del hørende til den engelske Kirke, ikke er stort bedre; Hovmod, Mistænksomhed, Intolerance og Stinhellighed er der nok, og mange Gange mer end nok af. „Gud ske Lov, jeg er ikke som denne Tolder“, er Feltraabet; een om= end nok saa lille Ed, Gud bevar os! En Søndag ikke i Kirke, oh, Gud bevar os! Et lille Slag Kort eller en Dans Søndag Aften, Gud bevar os, Gud bevar os! Dette var nok 4de Ankepost.

Bil De saa ikke være saa artig, Frøken Krohn, at kommandere deres Forlovede til øjeblikkelig at søge Embede herovre. Og alt her er skræffelig dyrt (jeg ser grumme meget paa Skillingen).

Var det ikke, fordi jeg opholder mig i en dansk= luterisk Familie, der er fri for saadanne og en Mængde andre Fejl, vilde jeg næppe kunne leve her med synderlig Tilfredshed, og selv som Forholdene nu er, er Postens Ankomst noget særdeles glædeligt, naar der er Brev til E. Garben, Esquire, og ikke mindst naar der er et paa rødt Papir.

Hvad vor — om jeg saa maa sige — fælles Ven angaar, da er jeg vel ikke den Mand, der vil sætte ondt for Folk; men han er alligevel en — ja, jeg beder Dem selv dømme, idet De betænker, at han har tilbageholdt Deres Brev af 22. Maj til 10. Juli og derpaa endelig ledfaget det med en Paa= tegning i juridisk Vedemandsstil.

Med Glæde fik jeg dog at vide, at Deres Juni= ophold i København var noget af det „mere lykkelige“, han har oplevet; vilde De lade mig noget nærmere vide derom, vilde det glæde mig overor= dentlig. I August har han altsaa været i Hem,

tænker jeg? Ja, der kommer jeg nu næppe nogen= sinde; jeg var dog en Gang temmelig nær ved det. Hils Deres Fader meget og tak ham for hans gode Ønsker, ligesom jeg ogsaa beder Dem (hvis dette Brev ellers er læseligt, naar De faar det, hvad jeg næppe tror, da det formodentlig vil være baade maset og svedet af de tusinde og lynende Forbandelser, der er udslyngede i Konvolutten, som er adresseret til den — nok sagt til vor fælles Ven), at De endelig snarest muligt vil vise, at ogsaa De under mig det godt ved at sende et langt Svar paa denne Jeremiade, der ikke skal blive saa græde= voren næste Gang. De vil da erhverve Dem en af de lydigste, omend ikke nyttigste Tjenere i Deres meget hengivne

E. Garben.

St. Croix den 26. Marts 1862

Til Hr. cand. jur. Broder Schjørring.

Til Lettelse for dit tunge Hjerte være det straks i Begyndelsen sagt, at jeg ikke paa nogen Maade venter eller engang ønsker at faa Brev fra dig, før du har forladt Ungkarlestanden og tilbragt — lad os sige — 3 Maanedes (er det Hvedebrød nok) i Hymens Lænker. For at du nu ikke — hvad jeg allersnarest kunde vente mig af dig — skal snerpe Munden sammen og trække paa Næsen og give dig til at skrive et Brev paa Grund af en falsk Samvittighedsfuldhed eller af Frygt for, at jeg vilde finde mig tilfidsesat og saadant noget, fort sagt for at du ikke — unita Minerva — skal give dig til at sætte den tvære Pen til det mod= stræbende Papir — saa erklærer jeg herved høj= tideligt og pr. Alvor, at jeg vil anse mig for mis= kendt, saafremt jeg faar et Ord direkte fra dig, før du er bleven vel gift og har sundet dig oven= paa Begivenheden. Du kender mig vel nok til at vide, at det er mit Alvor, hvad?

Isfald det ikke sætter ondt Blod (thi farlig er jeg jo, ved du) vil jeg saa jævnt fortsætte eller søge fortsat min Korrespondance med en vis ind= tagende ung Dame fra Sallingland — om et Par Haandklæder først bliver færdige post festum, vilde jeg tage Skylden herfor paa min Samvittighed som en Svædste. Skulde det vise sig muligt, at Hs. Majestæt Kongen — hvor utroligt det end lyder — vilde renoncere paa din usfattelige As= sistance for en kort Tid — under Form af en For= aarsferie — vil et Brev slet ikke gøre mig for= skræffet.

Men jo længer jeg snaffer om den Ting, desto

mere rimeligt finder jeg, at du vil misforstaa mig og derfor „nok daran“, som en vis Mand troede Talemaaden lød.

Hvis jeg ikke har sagt det før, siger jeg det herved, at mit Ophold her bliver forlænget til Efteraaret; jeg tjener saaledes noget mere af det lumpne Sølvs (eller Sedler) og maa savne mit højt elskede Fædreland en Stund endnu. Trøst de danske Kvinder med den gode gamle Vise: „D, I Piger, græder ej for mig“.

Saa den 4. Juni skal Slaget staa, gid det Dunst maa gaa i Opfyldelse, min kære Ven: jeg under dig af Hjertet et helt Liv fuldt af Lykke. Kommer jeg ikke til Bryllup, kan jeg komme til Fadderstads. Som vestindisk Nabob skal jeg forære den lille en Sølvstøbe, saafremt „den“ ikke skulde være sødt med en Guldstøbe i Munden, og min Gave saaledes være overflødig.

Naa, saa du vil have mig gift, naar jeg kommer hjem; det er du enig med dig selv om, men det maa vel ogsaa komme i Betragtning, om du er enig med mig derom.

Jeg er ikke begyndt at præke trods Vakancen; den ene tilbageblevne Præst her vil gerne have begge Embeders Indtægter saa længe som muligt og er vist glad, at min Vej ikke er Kirkevejen; han vilde vist ryste indvendig, om jeg vilde sætte min veltalende Tunge i Gang fra Prækestolen. Hvad han har, er ham vel undt for mit Bedkommende; af alle Stillinger er den i de lange Klæder den mindst misundelsesværdige i mine Dje.

Jeg kom forleden for Skade til at rose Bjørnson for nogle norske Søofficerer. Stibslægen sagde, at han en Gang havde været ombord sammen med Manden i 8 Dage, men havde over 800 Gange i den Tid haft den største Lyst til at kyle ham overbord, saa affekteret var han.

Jeg er for Resten sund og stærk endnu, men gruer dog for de 4—5 varme, meget varme Sommermaaneder; herude paa Landet gør det vel ikke saa meget, men de stakkels Mennesker i Byen beklager jeg.

Hvordan du saa end bærer dig ad, saa lad mig endelig ikke træffe dig erkegrundtvigianst, naar jeg kommer hjem; du kan tro, det er en usund Tilstand, der ikke er stikket til umiddelbart at overføres i Himmerig.

Har du en Søndag fri, saa gaa hen i — kirke og hør vor Præst (Kirkegaardianer) fra St. Croix, der er den første gejstlige Taler, jeg har hørt, skønt

hans Pisteslag glider ufølte af paa min forhærdede, tykke Hedningehud; men brilliant er han.

Farvel! Skriv ikke snart. Hils din Forlovede mange Gange og glæd hende med Udsigt til snart at høre fra mig, men sig hende med det samme, at et Bryllupsdigt skal hun ikke vente fra mig, den poetiske Aare tørrer ud i denne Solhede.

Hils Venner og Bekendte og vær selv hilset af din hengivne Ven

E. Garben.

St. Croix den 9. Maj 1862.

Til Froken Johanne Krohn.

Uh, hvor jeg ryster! — Ved De, hvorfor jeg skriver? — Erro De, jeg er gal?

Ad. I. Naar jeg tænker over min egen vanvittige Driftighed, at jeg paa denne Tid af Aaret giver mig til at skrive Brev til Dem, sidder mit Hjerte mig i min Hals.

Naar jeg tænker paa, at „Dagen“ isølge Deres egne Ord var fast bestemt at skulle være den 4de Juni, og jeg saa beregner det Tidspunkt, da Nær-værende sandsynligvis vil naa Bestemmelsesstedet, svæver mig for Dje et paa een Gang dejligt og rædselsfuldt Syn. Scenen er den Dem vel bekendte Dagligstue i Hem Præstegaard; Pastor Krohn i fuldt Ornat, De selv i hvid Kjole med Krans og Slør, Schjørring i sort Kjole uden Krans og Slør — alle rede til at gaa til Kirke og fyldte af Djes bliffets højtidssfulde Betydning; et Ulyffkens Sendebud i Skikkelse af en usfyldig, hørhovedet Gaasestøs eller en uvorn, barbenet Hjordedreng, der har benyttet den almindelige Optagethed til en lille Ekstratur til Staden, stikker Hovedet ind ad Døren, som om han havde noget at melde, faar Dje paa Dem, glør, gaber og trækker sig blændet tilbage; ubemærket, uændset, fortumlet søger han sit Leje, men som en ordentlig jydsk Dreng lægger han først sine Stadsklæder smukt sammen i Kisten, hvor de ligger vel forvarede til Juletiden (den næste Højtid, der er saa megen Pragt værd). Og i denne samme slemme Drengs Stadsbukselomme ligger nærværende Skrivelse. Sæt nu, at denne Dreng flytter til November, mistet sin Kiste eller bliver Mormon og gaar til Staden ved Saltvæn. De faar da aldrig at vide, hvor smukt jeg har villet bære mig ad. — (Det er sandt, jeg glemte, at det kunde være en Pige, i saa Fald er det Schjørring, hun faar Dje paa, og Venklæderne er da en splinterny Hver-garnstjole med en ominøs Sidelomme. Men er han (eller hun, jeg er virkelig i Forlegenhed med den

Tøs, jeg gad vide, om det bliver en Dreng eller en Pige, men vil for Nemheds Skyld indtil videre antage det første) nu en dorst og dum Dreng, (og Jyden kan jo efter Væsel og saa være dum), beholder han Brugten af sine Sanser og afleverer Brevet. — Et Brev i saadant et Djeblik — det maa betyde noget ganske overordentligt — en lykkelig Overraskelse af Skæbnen — et Departementschefs Embede — en pludselig Dødelighed i Kalifornien er død og har efterladt sig et Par Millioner — Brevet aabnes, og saa viser det sig at være — aah, aah — det sidste er værre — i disse 24 Graders Varme ryfter jeg som et Espeløv — alle milde Guder, lad det komme 14 Dage før eller 14 Dage efter „Dagen“.

Ad. II. „Men hvorfor i al Verden skriver han da“, spørger De, og herved faar jeg det soleklare Bæviis paa Verettigelsen af mit Spørgsmaal. Ved De, hvorfor jeg skriver, det lader jo ikke til det, og jeg maa da sige Dem Grunden. Sagen er den, at Omstændighederne har stillet sig saaledes, at min Hjemrejse er bleven udsat til næste Aar; lumpne verdenslige Hensyn (der imidlertid ikke er uden al Forbindelse med visse Medmenneskers pekuniære Fordringer paa mig) bevægede mig til at gaa ind paa et Forslag om et forlænget Engagement; det er et Aar mere at være borte fra sine bedste Venner i, det er en Chance for at gaa saa smaat i Glemmebogen, og det er Grunden til denne min skriftlige Taabelighed. De vil ikke le altfor meget af mig — eller vær saa god, det maa De gerne! Kommer ogsaa mit Brev som en Hund i et Spil Regler, eller som Juleaften paa Kællingen, naar det blot kan stjæle et Sekund fra den lykkelige Travlhed, hvori De formodentlig nu lever, saa at De i samme Sekund gør en elektriske telegrafiske Sekund-Tanke-Udflugt over Havet her-til; eller naar det blot kan bringe Schjørring til fra sin Lykkes svimlende Djergetop at kaste et flygtigt medlidende Blik ud over Oceanets vide Flade mod Sydvest og sige: „Det er sandt, der lever jo han, stakkels Fyr, Gud maa vide, hvordan han lider eller sveder“, saa har Skrivelsen opnaaet sin Hensigt og er retfærdiggjort i mine Dine — om den er det i Deres, er et andet Spørgsmaal. Jeg vover imidlertid Forsøget; selv om den ikke skal blive det, saa har jeg dog den Trøst, at jeg har arbejdet i min egen D: et værdigt Individu's Interesse. Den sande Dyd har altid sin Løn i sig selv.

Ad. III. Det er nok muligt, at De anser mig for gal, og det er mere end rimeligt, at De anser mig for halvgal; men dog forlanger jeg, at De

skal tro, jeg er mig ganske bevidst, og at jeg med fuld Klarhed ved og med afgjort Bestemthed mener, hvad jeg siger, naar jeg — hvad enten nu „Dagen“ er forbi eller forestaar, naar dette naar Dem, ønsker Dem og Schjørring til Lykke af mit inderste Hjerte. Jeg vil ikke vige Pladsen for ret mange i at kaldes Fru og Hr. Schjørrings Belgører, saafremt gode Venners gode Ønsker har afgørende Indflydelse paa Menneskebornenes Skæbne; jeg vil glæde mig ved den Tanke, at de har en saadan, og jeg vil sige til mig selv og andre med Stolthed, idet jeg peger paa Deres lykkelige Hjem: „Se, det er mit Bærf — eller i det mindste har jeg en stor Part i det“.

I Deres lille — meget lille Nytaarshilsen, hvori De tillige melder mig Fastsættelsen af Bryllupsdagen, anmoder De mig om godhedsfuldt at sende Dem en lille Sang, forfattet i en eller anden Myrthelund herovre. Det er nu meget nydeligt af Dem, at De tiltror mig Evnen til noget saadant; men jeg maa i Sandhedens Interesse tilstaa, at jeg aldrig har haft den, og at hvis den nogensinde havde eksisteret, vilde den rimeligvis være gaaet op i Røg i dette Klima. De faar at nøje Dem med dette; har det ikke anden Lighed med Vers, saa har det dog den, at det maaske er noget mere dunkelt og gaabefuldt end almindelig Prosa.

Dg nu Farvel. Hvis jeg ikke bliver nøjere underrettet forinden, vil jeg den 4de Juni drikke et fuldt Bæger til Deres Vre og paa Deres Sundhed og Lykke.

Deres meget hengivne

E. Garben.

St. Thomas den 27. Juli 1862

Til Hr. cand. jur. V. Schjørring.

Favete lingvis! — — Procul omnis esto clamor & ira! — Hymen, o Hymenæus! — —

Dette klæsliste Præludium har jeg anført som stemmende med Højtideligheden af den Begivenhed, i Anledning af hvilken jeg for Næsten, uden Narrestreger ønsker dig, kære Ven, til Lykke af ganske Hjerte; gid du i din nye Stand maa nyde al den Lykke — jeg vil ikke sige, som du fortjener, thi hvad er vi Mennesker — men som ønskes dig af mig uværdige. Kan du for lutter Familielykke faa Tid til at give mig en Skildring af samme engang ved Lejlighed, vil jeg være dig meget taknemmelig — og i modsat Fald alt andet end hadsk. Men saadanne futile Udflugter som at du ikke kan faa andet ud, end at tvende Breve til mig (E. G.)

maa være gaaede tabt, frabeder jeg mig paa det alvorligste for Fremtiden; som du maaste ved, har jeg et naturligt Hang til Vantrø, hvorfor slige Forsøg slet ikke kan gavne dig eller have nogen-
sommelst anden Virkning end et forstyrre min milde Sjæls glasklare Vandspejl.

Jeg er ved Jer unge Knægtes Giftermaalshistorier der hjemme næsten nærved somme Tider at bilde mig ind, at den ugifte Stand maaste neppe med absolut Gyldighed kan kaldes den ene lykkelige — forudsat naturligvis at man som gift har sit ekstragode Udkomne og flere andre Vetingelser er fyldestgjorte; men saadanne Djebliske af slet Resonnement er naturligvis snart forbi, og jeg siger med Filosoffen (?) Hellere dø, end giftes.

Vi er herovre paa et Besøg i St. Thomas paa en Maanedes Tid; Forandringer er mig aldrig ganske behagelige; imidlertid er der dog noget Liv i denne By — og Livet er jo det vigtigste, saa længe man lever, som der staar i Genboerne. Paa St. Croix lever man, maa det indrømmes, uhyre bekvemt men ogsaa uhyre ensformigt.

Med sidste Stib kom der et Par Svindsotkandidater, der begge kom sig godt i Begyndelsen; men senere har de været temmelig uforsigtige med Hensyn til Klimaet og hoster nu som før.

Her i St. Thomas er mange flinke Folk af Mandkønnet og ikke saa megen Lejlighed til Kommercens og Udgifter, som jeg i Begyndelsen troede. Om en tre Ugers Tid skal vi forhaabentlig tilbage til St. Croix igen og saa synge mit Dphold herude da ogsaa paa sit sidste Vers.

Vor Ven K. har udfundet som Aarsag til min fortsatte Udlændighed en Sindets Henvendelse mod Hymens Regioner; for dig, som maaste kender mig, uværdig, fuldt saa godt, vil det maaste ikke ligge fjernt at tænke dig, at pekuniære Hensyn her har været bestemmende.

Kunde man ved sin Hjemkomst være i Stand til at anskaffe sig enkelte gode Møbler, noget solidt Dækketøj samt Sengklæder og varige Gangklæder vilde Gens Tilstand jo kun være saa meget desto taaleligere.

Der kommer en Tid, da Sjælen med dyb Beklagelse ser tilbage paa nok saa uslyldige Ekstravagancer — en Tid, da Blikket oplades for, hvad der er det egentlig holdbare her i Livet — rørligt og urørligt Guds; et saadant Lygslint har begyndt at vise sig paa min bestedne Horizont, jeg haaber du som Vegtmand og fremadstræbende Statsborger ikke tænker værre om mig for det.

Ullet her er ellers dejligt, det er en heldig ameri-

kansk Imitation af Valerisk; ligesaa findes her til Fals en lykkelig Forbindelse af Bitter og Portvin — begge Dele desværre temmelig kostbare, som alt her.

Raada — Vaas bliver det, hvad jeg saa skriver. Lad os da sætte et Punktum for denne Gang.

Du takker mig for de Dage, vi har tilbragt sammen som Ungkarle, det er mig, der skal takke — hvilket herved gøres. At jeg vil vedblive med fuld Sandhed at underkribe mig som nedenfor, om du saa end bliver saa tyk som en Tønde og lader dig titulere Konferentsraad og giver Middagsgilder inden mange Aars Forløb, maa du være overbevist om. Saa længe du ikke frabeder dig Vren, forbliver jeg altid din hengivne Ven
E. Garben.

Ovenstaaende Brev var det sidste under Garbens Udlændighed fra ham til mine Forældre.

I Slutningen af 1862 var han atter hjemme, og han fortsatte saa først i København og senere i Odense den Gerning, som han havde indledet i Troperne, og som han viede Resten af sit Liv.

Gamle Denseanere.

Dødsfald.

Den 20. Marts 1927 afgik fhv. Universitetsforvalter Jens Petersen ved Døden.

Jens Petersen var født den 31. December 1862 i Belling som Søn af Gaardejer Joh. P. Petersen og Ane Marie Knudsen og blev Student fra Odense 1883. I 1888 tog han juridisk Embedseksamen og blev i 1892 Assistent, i 1897 Fuldmægtig og Arkivar i Universitetskvæsturen og 1. Juni 1904 Forvalter ved Universitetet. Stillingen blev paa Jens Petersens egen Foranledning nedlagt den 1. Juli 1925, overmaade betegnende for hans ualmindelig retskafne Karakter, da han fandt, at Stillingen ikke mere var strengt nødvendig.

For et halvt Aar siden blev han undefastet Operation for en Halslidelse, der viste sig at være en ondartet Kræftsygdom, og efter et kort Høspitalsophold afgik han ved Døden.

Jens Petersen var en god Kammerat, stilfærdig og hyggelig, som trofast bevarede Mindet om Skoletiden og Kammeraterne fra den Gang. Ved den Sammenkomst, hvor „Denseaner=Samfundet“ stiftedes, blev han som den ældste tilstedeværende Jurist valgt til Dirigent og ved det samme Aften foretagne Bestyrelsesvalg til Medlem af Bestyrelsen. Han overtog Kassererposten og interesserede sig levende for Samfundets Fremgang og Trivsel. Det var ham en Sorg, at han paa Grund af Sygdommer ikke kunde være med til Sammenkomsterne, men baade hans Klassekammerater og Samfundets øvrige Medlemmer vil mindes ham med Tak.

Samfundets Bestyrelse var repræsenteret ved hans Begravelse.

*

Ritmester, Kammerjunket C. Teisen døde den 3. Juni 1927. Han var Søn af den bekendte Læge T. i Ddense. Efter at være blevet Student, gik han Officersvejen, blev Premierløjtnant ved Dragonerne og overflyttedes senere som Ritmester til Gardehusarerne. Endnu inden han faldt for Aldersgrænsen, var han blevet ansat paa den militære Klædefabrik, hvilken Stilling han beskæftede til sin Død, og han stod i Kavalleriets Reserve, indtil han i 1913 helt tog sin Afsted fra Hæren.

Ritmester Teisen var en pligtopfyldende, trofast og interesseret Officer, der ved sine ridderlige Egenskaber vandt sig mange Venner. Hans Hustru er død for flere Aar siden; en Datter er gift med Landsretssagfører Erik Henriksen.

*

Den 22. April 1927 afgik Dr. Carl Urban Maaløe ved Døden.

Dr. Maaløe var født den 22. Februar 1871 paa „Gyldesten“ ved Vogensø som Søn af Sparekassedirektør Maaløe. Han blev Student fra Ddense 1888 og tog Embedseksamen 1893. Efter nogle Aars Høspitalstjeneste nedsatte han sig 1896 som praktiserende Læge i Valby og tog efterhaanden Mave- og Tarmsygdomme op som Speciale. Han virkede tillige i en Del Aar som

Assistent ved Schou & Vilstedts Klinik, og oprettede senere sin egen Klinik, der blev meget søgt af Patienter fra hele Landet, og han udførte bl. a. mange Underlivsoperationer.

Dr. Maaløe, hvis hele Virksomhed og forskellige Publikationer, i første Række hans Doctordisputats om Blindtarmslidelser, gav ham et godt Navn, var en elskværdig, jovial og af alle vellidt Mand.

*

Dr. phil. William Rannow døde den 22. Maj 1927 efter flere Aars svære Lidelser.

Will. Rannow var Søn af Sagfører Rasmussen, Ddense, og blev Student fra Ddense Katedralskole 1884. William var den tredieældste af en stor Børneskole, hvoraf flere er blevet Studenter fra Ddense Katedralskole, saaledes den ældste, nu afdøde Læge Johs. Rannow, Hellerup, Pastor Gustav Rannow, København, og flere. Efter at være blevet Student, tog William Rannow Magistergraden med Franst som Hovedfag og blev den 10. November 1900 Dr. phil. paa en Afhandling om Marguerite af Navarra.

Han var i en lang Aarrække en højt skattet, ualmindelig dygtig og afholdt Lærer ved Officerskolen; han forstod i høj Grad at gøre Undervisningen interessant og at vinde sine Elevers Tillid, munter, vittig og slagfærdig som han var. Ved Siden deraf var han Lærer for Prins Valdemars Børn og for flere andre Medlemmer af Kongehuset, og han var Leder af Landmandsbankens Personales Interesefontor. Denne sidste Stilling mistede han ved Landmandsbankens Sammenbrud, og efter at han havde taget sin Afsted fra Officerskolen, blev han nødsaget til paany at genoptage sin Undervisning i Franst. Han bar dog disse Tilskikkelser med stoist Ro, og selv hans tunge Sygdom formaede ikke at knække ham.

Hans Kammerater fra Ddense Katedralskole vil altid mindes ham som en god og trofast Ven og Kammerat. Selv om man kun traf ham med Aars Mellemrum, havde man en Følelse af, at Vaandene ikke var bristede, man talte med ham, som om man havde set hinanden Dagen før. Hans sidste svære Lidelser, fra hvilke Døden kom som en velkommen Befrielse, har gjort et dybt Indtryk paa hans Kammerater.

Runde Tal.

Den 6. April blev forhenværende Stiftsfysikus Morten Carl Seedorff 80 Aar.

Den 27. Juni blev Politilæge Søren Hansen 70 Aar; den 24. Juni fyldte Rektor H. S. Holbeck, Odense, 60 Aar, og henholdsvis den 7. og 8. Juli naaede Klassekammeraterne Ingeniør S. A. Faber og Direktør Agerholm samme Alder.

Forflyttelse.

I Stedet for den 72-aarige Dommer Henrik Emil Jacobæus, der var Student fra Odense 1871, er hidtilværende Dommer i Ebeltoft Anders Peter Larsen, Student fra Odense 1890, udnævnt til Dommer i Helsingø.

Odense Katedralskoles Translokationsfange.

Paa givne Foranledning skal vi om vore gamle Translokationsfange fremkomme med følgende Oplysninger:

De to velkendte Sange har været anvendt i Odense Katedralskole fra ca. 1844. De samme Sange havde da i en Arrække været brugt som Translokationsfange paa Sorø Akademi, hvor de ogsaa stadig anvendes. De er overført til Odense Katedralskole af Rektor Henriksen, der tiltraadte i Efteraaret 1843. Iøvrigt kan vi efter Oplysninger i en af „Sorønersamfundet“ udgivet Sangbog meddele, at „Hellig er vor Ungdomslyst“ er skrevet af Jens Paludan=Müller, Student fra Odense 1851, Broder til Digteren Frederik Paludan=Müller; Musikken er komponeret af E. Kreuzer.

Om „Dulce domum“ er det oplyst, at den skrives sig fra Winchester college. Efter Traditionen i Winchester er den digtet og skaaret ind i et Elme-træ af en Elev, som var blevet holdt tilbage i en Ferie; da han var færdig med Sangen, begik han Selvmord.

Paa Winchester college er det Skik, at man den sidste Aften i Juli før Sommerferien fejrer „domum“=Festen paa Voldpladsen fra Kl. 6,30 til 10. Et Musikkorps spiller, og med regelmæssige Mellemrum affynges der et „domum“ mellem de

forskellige Melodier; en stor Mængde af Omegnens Honoratiøres og andre kommer til Stede og overværer Ceremonierne og Aftenen ender med et „domum“ i den inderste Gaard af Collegiet, hvor efter man raaber Hurra for de forskellige populære Personer. Melodien til „Dulce domum“ er skrevet af Lars Jacob Nørager Høyberg, som var Adjunkt i Sorø fra 1826—1832.

Med Henvendelse til herværende Musikforlag har vi forgæves søgt Oplysning om, hvor Melodierne til Translokationsfangene kan faas til Købs. Skulde nogen af Medlemmerne kunde give Oplysning herom, imødefer Redaktionen gerne nærmere Meddelelse.

Odenseaner=Samfundet. Medlemsliste ^{15/7} 1927

Livsvarige Medlemmer:

- Ammentorp, J. L., Generalloge, Dr. med., K. af Dbg., D.M. p. p., Sølvgade 26, K. (1879)
- Berg, H. B., Overretsagsfører, Odense. (1904)
- Kirchhoff, Carl, 1/2 Baron Freres, 12. Quai du Canal, Marseille. (1917)
- Larsen, Absalon, Professor, K. af Dbg., Baunegaardsvej 15, Gentofte. (1890)
- Lassen, Knud, Dommerfuldmægtig, Nyborg. (1904)
- Kollesgaard, Einar, Overlæge, K. af Dbg., Epidemishygehuse, Odense. (1884)
- Peterien, Cornelius, Grosferer, K. af Dbg., Medlem af Sø- og Handelsretten, Frederiksberggade 2, K. (1889)
- Rydb, Peter, Fuldmægtig i Indenrigsministeriet, Amaliegade 25, K. (1906)
- Weimann, Jens Johann, Grosferer, Vestergade 6, Odense. (1918)
- Svend, Fabrikant, Vestergade 6, Odense. (1917)

Andre Medlemmer:

- Aggaard, Hugo, stud. jur., Petersborgvej 2, Ø. (1924)
- Agerholm, Sophus, Direktør, K. af Dbg. p. p., Vestervoldgade 113, Ø. (1884)
- Allerup, Flemming, Overretsagsfører, Martensens Allé 3, Ø. (1910)
- Ove Emanuel, Oberst, K. af Dbg., D.M. p. p., Fodfolkskafærnen, Odense. (1885)
- Allinger, Svend, Sognepræst, Gimlinge pr. Flakkebjerg. (1912)
- Andersen, Aksel, Fuldmægtig, Palmatofesgade 3, Ø. (1915)
- A. E., Læge, Vestergade 59, Odense. (1912)
- Gunnar, stud. mag., Ehlers Kollegium, St. Kannikestræde, K. (1923)
- Johs., stud. med., Ewaldsgade 6 A, N. (1921)
- Jørgen, Fuldmægtig, Bredgade 66, K. (1910)
- Otto, E., Direktør, Nørrevoldgade 11, K. (1887)
- Poul, Dr. jur., Docent, Amagersælledvej 27, S. (1910)

- Arctander, H., Kredsløge, N. af Dbg., Marievej 10, Helsingør. (1868)
- Baflöv, J., Grosserer, Fredensborg. (1897)
- N. J., Ekspeditionssekretær, Nørasvej 26, Charlottenlund. (1905)
- Wiggo, Kaptajn, N. af Dbg., p. p., Ole Suhrsvej 4, Gentofte. (1898)
- Vilh., Løge, Frederiksberg Allé 52, B. (1897)
- Bartram, Paul, stud. polyt., Pilestræde 26, K. (1922)
- Barfoed, Chr., Direktør, Albanitorv 9, Odense (1915)
- Bech, Axel, Sognepræst, Blaagaardsgade 4, N. (1894)
- Berner, J. A., Kontorchef, Amaliegade 26, K. (1904)
- Bekholm, Sven, Student, Romersgade 27, K. (1925)
- Berléme-Nir, E., cand. jur., Politiasistent, Aarhus. (1896)
- Biering, J. A., Kontorchef, Amaliegade 26, K. (1904)
- Biering, stud. jur., Rastelsvej 17, D. (1925)
- Ville-Bræbe, E., Baron, Kaptajn, N. af Dbg., Slotsallé 7, Klampenborg. (1902)
- Biisgaard, H. D., Løge, Glamsbjerg. (1899)
- Blac, F. W., Lektor, Jagtvej 68, Odense.
- Blegvad, H., Dr. phil., Biologisk Station, Nyborg. (1904)
- N. Kh., Løge, Rastelsvej 23, D. (1897)
- Blumenhagen, D. E. H., cand. pharm., Randerågade 16, D. (1909)
- Brahm, Inger, Frk., Bredstedgade 8, Odense. (1923)
- Bratli, Carl, Forfatter, Translatør, Holbergsgade 7, K. (1890)
- Brock, Henrik, Grosserer, Nyevej 10 A, B. (1909)
- Bruun, Niels, Dommerfuldmægtig, Ribe. (1910)
- Jürgensen, Jürgensen, stud. med., Lørdensfjoldsgade 13, K. (1922)
- Jürgensen, Urban Fr. M., Direktør, Mariendalsvej 64, K. (1886)
- Jürgensen, Urban, stud. merc., Lørdensfjoldsgade 13, K. (1923)
- Bülow, Edv., Direktør, Vestre Boulevard 25, B. (1898)
- Eiler, Postassistent, cand. phil., Steen Mlichersvej 4, K. Bøgelund, P. A., Kornet, Officerskolen, Frederiksberg Slot, K. (1922)
- Carstensen, J. F., Sognepræst, Birket pr. Lørrig. (1891)
- Christensen, Arnold, Bankdirektør, Kongensgade 37, Odense.
- Fr., Gymnastiklærer, Direktør, J. E. Dhlfsensgade 3, D. (1901)
- Dalgaard, Knud, Fuldmægtig ved Folkeregistret, Mariendalsvej 42, K. (1914)
- Damkilde, Svend, stud. med., Ewanholmsvej 15, B. (1923)
- Dithmer, Egil, Biblioteksassistent, Vestervoldgade 103, B. (1906)
- Dreyer, Aage, Bogtrykker, Nørregade 79, Odense.
- Friz, Løge, Fiskeforret 1, Odense. (1904)
- J. N. L., Boghandler, N. af Dbg., Odense. (1882)
- Jørgen, Driftsbestyrer, N. af Dbg., Dalum Papirfabrik, Odense. (1879)
- Jørgen Christian, Redaktør, Fyens Stiftstidende, Odense (1903)
- Poul, Redaktionssekretær ved Fyens Stiftstidende, Odense. (1912)
- Dyrup, Sigurd, Ingeniør, Sect. Knudsvej 17, B. (1910)
- Eilertsen, J. S., Ingeniør, Lille Strandstræde 20 B, K. (1917)
- Ekdal, A. D., Sekretær, Hovedvagtsgade 6, K. (1900)
- Elmqvist, Helge, Ingeniør, cand. polyt., Sunlogsgade 15, S. (1897)
- Hjalmar B., Kontorchef, Hovmarksvej 20, Charlottenlund. (1898)
- Elmqvist, Walthar, Fuldmægtig, cand. jur., Vestervoldgade 113, B. (1911)
- Engelstoft, L. E. L., Dommer, N. af Dbg., Hornslet. (1878)
- Engholm, J. P., Assistent, Willemoesgade 35, D. (1887)
- Entrum, K. E., Dyrsløge, Drifted, Jylland. (1906)
- K. H., Dyrsløge, Slotsvej 1, Holbæk. (1907)
- Erichsen, B., Bibliotekar, Nr. Farimagsgade 58, K. (1890)
- Ernst, Axel, Sagfører, cand. jur., Overgade 3, Odense. (1909)
- Otto, cand. jur., Hjertedamsgade 18, Odense. (1915)
- Eskelund, Karl J., Redaktør, Politiken, Raabhuspladsen, B. (1907)
- Esmann, H. B., Sagfører, N. af Dbg., D.M., Lemvig. (1875)
- Faber, Erik, Overlæge, Dr. med., Montebello, Helsingør. (1887)
- Harald, Grosserer, Bredgade 38, K.
- Knud, Professor, Dr. med., K. af Dbg., D.M., J.M. p. p., Fr. V. Vej 3, D. (1879)
- E. A., Ingeniør, N. af Dbg., D.M., Vestervoldgade 7, B. (1884)
- Falbe-Hanssen, W., Konferensraad, Dr. jur. & polit., S. K. af Dbg., D.M., B. Boulevard 34, B. (1862)
- Fauerholdt, J. W. K., Sognepræst, Herup, Als. (1894)
- Fechtenburg, F., stud. polyt., H. E. Driftsvej 12, B. (1924)
- Feilberg, E. A., Professor, N. af Dbg., D.M., Østerbrogade 68, D. (1863)
- Fenger, Jørgen, Fabrikant, J. E. Dhlfsensgade 4, D.
- P. A., Ingeniør, Vodroffsvej 7, B. (1888)
- Fonager, Hans, stud. jur., Absalonsgade 1, B. (1923)
- Frederiksen, Adolph, Grosserer, Vesterbrogade 189, B. (1889)
- Friis, Jul. W., Fabrikant, Godthaabsvej 34 B, K.
- K. L., Bogholder, Australievej 20, Str. (1913)
- Hansen, Olaf, Adjunkt, Horsens. (1912)
- Fryden Dahl, Stationsforstander, Nyborg.
- Frolsch, E. J., Stampe, Sekretær, Fabritius Allé 4, Klampenborg. (1911)
- K., Løge, Boulevarden 26, Aalborg. (1909)
- Gandil, J. E., Profurist, cand. polit., Drdrupvej 100, Charlottenlund. (1911)
- Gerfalk, Axel, Redaktør af Dagbladet „København“, Købmagergade 62—64, K.
- Gerlyk, A., Inspektør, Ford Motor Company, A/S, Vesthafensstræde 1, Berlin, Vlokenfæe. (1915)
- Gerner-Rasmussen, D. B., Kaptajn, Holbæk. (1899)
- Gerz, M. El., Professor, Dr. phil., K. af Dbg., D.M. p. p., Maglekildevej 14, B. (1864)
- Gliemann, Th., Løge, Struer. (1893)
- Gottschalch, Chr. F. A., Apotheker, Brogaardsvvej 3, Gentofte.
- Gronning, Radiotelegrafist, Albanigade 44, Odense.
- Guldager, A. E., stud. med., Studentergaarden, Tøgersvej, N. (1921)
- Halkier, Jens, Grosserer, Carl Johansgade 15, D. (1890)
- Hansen, E. A., Dr. med., fhv. Stiftsfysikus, N. af Dbg., Nytted. (1868)
- Frits, Assistent, Johnstrupsallé 9, B. (1911)
- Gunnar, stud. mag., Sofsevej 15 A, B. (1922)
- H. J., Landsretsagfører, Sorø. (1911)
- H. E., Provst, N. af Dbg., Sect. Maria Præstegaard, Helsingør. (1884)
- N. P., Løge, Faaborg. (1913)
- Nic. E., Landlæge, Vesterbrogade 33, B.
- Niels, Fuldmægtig, Clasfensgade 38, D. (1912)
- Oluf, Lektor, Læssøegade 21, Odense. (1893)

- Hansen, P. Flemming, Ingeniør, Rüdgersgade 20, B. (1920)
- Rudolph, Civilingeniør, Carit Etkarsvej 9, B. (1888)
- Sig. Kehlert, stud. med.
- Søren, Politilæge, N. af Dbg., Sølgade 20, K. (1877)
- Harber, Eli, Overretssagfører, Rudsøbing. (1904)
- Hartnack, W., Kaptajn, N. af Dbg., Slagelse. (1895)
- Haslund, Kay, Læge, Adelgade 10, Præsto. (1889)
- Hauer, Kaj, Ingeniør, (1912)
- Haug, Svend, stud. polyt., Dosseringen 36, N. (1922)
- Haugsted, Johs., Universitetskasserer, Østerbrogade 54 E, D. (1902)
- Heiberg, E., Læge, Holstebro. (1895)
- Heide-Jørgensen, G., Dommer, Steen Blichersvej 1, F. (1893)
- Heilmann, Vilh., Adjunkt, Kochsvej 26, B. (1906)
- Helmar, F., Afdelingslæge, Sindssygehospitalet, Nykøbing Sj. (1903)
- Helweg-Nikkelsen, H. E., Apoteker, Hof-Apoteket, St. Kongensgade 25. K.
- Hempel-Jørgensen, Fr., Kaptajnløjtnant, Haregade 34, K. (1913)
- Henriksen, Asger, stud. jur., Vestervoldgade 103, B. (1921)
- Kaj, Kontorchef, Strandvej 166, Charlottenlund. (1911)
- Svend, H., Lærer, cand. theol., Hyrup Skole pr. Bevøstoft. (1913)
- Herz, Knud, Overretssagfører, Jernbanegade 11, Rolding. (1906)
- D., Postkontrollør, Svinget 28, S. (1904)
- Hey, Poul, Underdirektor, Swanemøllevej 94, Hellerup. (1904)
- Hjort, S. H., Pastor emer., N. af Dbg., Hunderupvej 47, Odense. (1873)
- Holbeck, H. S., Rektor, N. af Dbg., Odense. (1885)
- Holmdal, Chr., Kontorchef, Frederiksgade 11, K. (1891)
- Holme, Th., Sognepræst, Melby. (1892)
- Holtén-Bachtolsheim, W., Højesteretsagfører, Nørregade 36, K. (1894)
- Hornby, Rifart, stud. mag., Collinsgade 7, D. (1925)
- Houmand, Hans L., Sognepræst, Vester Egede pr. Haslev. (1911)
- Hude, Eiler v. d., Kontorchef, Thorsvaldsensvej 22, B. (1894)
- Høeg, Kay, Direktør, Allégade, Odense. (1912)
- Høgstrøm, N. W., Forstander, Kastelsvej 58, D. (1893)
- Høirup, Chr., Seminarieforsøger, Ranum. (1903)
- Høytrup, Johannes, cand. pharm., Brygmester, „Ceres“, Aarhus. (1897)
- Jørfen, L., Direktør, Dr. phil., N. af Dbg., Ahlmanns Allé 25, Hellerup. (1893)
- Jacobi, Helge, cand. jur., Johnstrups Allé 1, B. (1915)
- Jacobsen, Carl, Dyrlæge, Ebberup, Fyen. (1906)
- Holger, Landinspektør, Haarby. (1914)
- J. G., Fabrikant, Vester Egede 18—22, Odense.
- M., Overretssagfører, Nykøbing F. (1906)
- Jensen, Einer Elfsø, stud. polit. (1924)
- Holger, Adjunkt, Skibhusvej 79, Odense. (1920)
- Jens J. M., stud. polyt., La Coursvej 14, F. (1924)
- Johs., stud. polyt., St. Kongensgade 40, K. (1924)
- Olav, Lærer, cand. mag., Søndergade 8, Løgstor. (1898)
- Wald., Sekretær, Nørrevoldgade 30, K. (1900)
- Jepsen, N. Th., stud. jur., Fiolstræde 17, K. (1924)
- Jesfen, Halvor, Kaptajn, N. af Dbg., D.M., Smallegade 36 A, F. (1900)
- Johansen, B. E., Dommerfuldmægtig, cand. jur., Skjern.
- Juel, Niels, cand. jur., Kammerherre, Hofjægermester, N. af Dbg., D.M., Meilgaard pr. Tranehuse. (1879)
- Juul-Pedersen, Aage, Sagsfører, Nørregade 77, Odense. (1912)
- Jørgensen, Arthur N., Sognepræst, Ejlby pr. Guldbjerg, Fyen. (1909)
- Carl, Læge, Nygaardsvvej 54, Str. (1906)
- Eigil, Kaptajn, N. af Dbg., Hunderupvej, Odense.
- H. H., Kaptajn, Majaslund pr. Regstrup. (1909)
- J. Fibiger, Pastor emer., Liljevej 2, Gentofte. (1872)
- Mathias, Proprietær, Husemoose pr. Holmstrup.
- Niels Borge, stud. jur., Johannevej 7, B. (1925)
- Tormod, Forstander, Høng Højskole, Høng.
- Kaastrup, Vagn, Arkitekt, Pilestræde 46, K. (1921)
- Karstén, Einar, Landsretssagfører, Søndergade 2, Aarhus. (1911)
- Kellstrup, H., Sognepræst, Veder. (1890)
- Kierregaard Christensen, P., stud. mag., Refshaleøen, K. (1925)
- Kjær, Egon S., stud. polyt., (1923)
- Erik W., Landlæge, Vester Egede 15, Odense.
- F. A., Dampmøller, Vesterbrogade 5 A, B.
- Kjærsgaard, N. J. N., Dommerfuldmægtig, cand. theol. & jur., Graasten. (1912)
- Klein, Wald., Drelæge, Østersøgade 32, K. (1888)
- Knudsen, A. E., stud. polyt., St. Kongensgade 40, K. (1922)
- H. Aa., cand. pharm., Skjern. (1917)
- K. A., Gymnasieinspektør, N. af Dbg., D.M., p. p., Nørre Allé 51, N. (1883)
- Martin, Professor, Dr. phil., N. af Dbg., D.M., p. p., Den polytekniske Lærestiftelse, K. (1890)
- Koch, Heinrich E. E., Kaptajn, Frederik VI. Allé 9, F. (1906)
- Herman, F. M., Sognepræst, Glostrup. (1877)
- Koefoed, E. A., Landsretssagfører, Amicisvej 12, B. (1910)
- Krag, Eggens, cand. pharm., Hunderupvej 43, Odense.
- Krarup, E., Oberløjtnant, N. af Dbg., Rytterkasernen, Aarhus. (1898)
- E. Læge, Vester Egede 54, Odense. (1905)
- L. W., Skovrider, Birkenæsgaard pr. Jyderup. (1909)
- Valdemar, Læge, Flakshaven, Odense. (1868)
- W., Overretssagfører, N. af Dbg., Odense. (1900)
- Krebs, F. E., Generalmajor, K. af Dbg., D.M., p. p., Esrom. (1874)
- Kristensen, K. L., Langtved pr. Ullerslev. (1910)
- Kristiansen, Ejnar, Landlæge, Bredgade 21, K. (1911)
- Krogsh, Gustav, Landlæge, St. Kongensgade 31, K. (1915)
- Even, stud. mag., Ole Suhrgade 16, K. (1920)
- Kruger, Chr. J., Professor, fhv. Rektor, N. af Dbg., D. M., Helsingør. (1867)
- Dve, Fabrikant, Overgade 48, Odense. (1915)
- La Cour, G., Amtsrådssekretær, cand. jur., Rindom pr. Ringkøbing. (1901)
- Larsen, A. P., N. af Dbg., Dommer, Helsingør. (1890)
- M., Sognepræst, Lunde Præstegaard, Nordfyen. (1883)
- Lasfen, H. Hvenegaard, Bibliotekar, cand. mag., Slotsvænget 4, Odense. (1904)
- Laufen, A. L., Kaptajn, N. af Dbg., Lahngade 83, Odense.
- Leth, L. B., Sognepræst, Herringe pr. Rudme. (1882)
- Leth-Rasmussen, H., Direktør, Vestervoldg. 104, B. (1897)
- Lerfen, Peter, Læge, Ny Kongensgade 9, K. (1907).
- Lieth, May v. d., Grosserer, Lindeallé 20, Odense.
- Lind-Hansen, Knud, stud. med., Østerbrogade 3, D. (1920)
- Lindsted, J. L., stud. jur., Gøthersgade 131, K. (1924)

- Lollesgaard, Knud, Overretssagfører, Vesterbrogade 9, Odense. (1897)
 — M., Fuldmægtig, Alagade 104, N. (1891)
 Lomholt Johs., Læge, Karise. (1892)
 — Svend, Dr. med., Vodroffsvej 50 A, B. (1905)
 Lundbeck, Rudolph, Fuldmægtig i Fyens Stifts Sparekæse, Kronprinsensgade 56, Odense. (1909)
 Lund-Larsen, Sig., stud. med. v.etr., Svandholmsvej 15, B. (1922)
 Madsen, Jørgen, Kroken, Vindegade 50, Odense.
 — M. P., Provst, Allested. (1895)
 — Povl Borch, stud. med., Gothersgade 115, R. (1926)
 Marstrand, Henrik Demant, Kragsminde, Odense. (1916)
 Mazanti, Frits, Dr. chir. dent., Aboulevard 15, B. (1910)
 Meier, Wald., Læge, Ferritslev pr. Illerslev. (1907)
 Michaëlis, Sophus, Forfatter, N. af Dbg., Ved Kløvermarken 1, S. (1884)
 Mogenssen, Eiler B., stud. jur., Hafsagers Koll., Bredegade 13, F. (1923)
 — Herman, Fabrikant, Nørrebrogade 68, N. (1890)
 Mohr, A., Sagfører, Nykøbing Mors. (1911)
 Munch-Andersen, E., Afsurander, Sadolinsgade 133, Odense. (1915)
 Mungind, Johs., Læge, Andsager. (1897)
 Møller, Andreas, Kontorchef, N. af Dbg., Sct. Marcus Allé 6, B. (1901)
 — Carl, Læge, Teglgårdsvvej 17, Charlottenlund. (1910)
 — H. L., Dr. phil., N. af Dbg., D. M., Grundtvigsvej 18, B. (1879)
 — J. E. N., Sygehuslæge, Årarp. (1900)
 — Knud, Ekspeditionssekretær, Holsteinsgade 49, D. (1899)
 — Ove, stud. med., Vendersgade 26, R. (1923)
 — Poul, Profektor, Dr. med., Gefionsplads 5, D. (1902)
 — P. K., Professor, N. af Dbg., Odense. (1866)
 Nebermark, Charles, Sognepræst, Holmbladsgade 69, S. (1911)
 Neel, Axel, Dr. med., A. N. Hansens Allé 17, Hellerup. (1897)
 Neukirch, Frits, stud. med., Stengaards Allé 7, Hellerup. (1923)
 Nielsen, Alfred, Konsul, Rudsøbing.
 — Carl, stud. merc., Hans Lavsenegade 7, Odense.
 — H. E., Adjunkt, Kungsted. (1901)
 — J. Chr., Kontorchef, Nyvej 10 A, B.
 — Lindegaard H., Læge, Sadolinsgade 36, Odense.
 — Michael Lollesgaard, Sagfører, Christiansgade 25, Aarhus. (1870)
 — N. A., Gymnasiallærer, Loves Allé, Friens Bøge St.
 — Niels, Overretssagfører, Frederiksholms Kanal 2, R. (1895)
 — Sv. D. Koloff, stud., St. Kongensgade 36-38, R. (1926)
 Nisfen, A. S. H., Sognepræst, N. af Dbg., Vordingborg. (1888)
 — E. E., Direktør, Dronninggaards Allé 8, Holte. (1892)
 Nyborg, H. A., stud. polyt., Allégade 35, F. (1922)
 Nyegaard, A., Bankdirektør, Odense (1907)
 Nøkkentved, Chr., Ingeniør, Dr. techn., M. Ing. F., Krogsvej 25, Holte. (1910)
 Olrik, Chr., Overretssagfører, Frederiksborggade 43, R. (1896)
 — Mogens, Læge, Amagerbrogade 28, S. (1902)
 Olsen, Chr. B., stud. merc.
 — G. A., Provst, Sct. Paulsvej 2, Hellerup. (1874)
 Pedersen, Lauritz, stud. jur., Sølgade 96, R. (1925)
 Petersen, Børge R., stud. merc., Georgsg. 40, Odense. (1925)
 Petersen, Chr. M. R., Skoleinspektør, Museumsinspektør, cand. theol., Platanvej 54, Odense. (1887)
 — Harald, Sekretær, Vesterbrogade 26, R. (1912)
 — Hjalmar, Læge, Alhambravej 20, B. (1895)
 — Jean, Redaktionssekretær, Dr. Priemesvej 7, F. (1911)
 — Munk, Chr., Ingeniør, Johnstrups Allé 9, B. (1910)
 — Oluf Dige, stud. med., Nyvej 47, Gentofte. (1920)
 — Oskar Ingomar, Læge, Amtssygehuset, Grundsted. (1917)
 Petri, Einar, Ingeniør, Lindevej 10, B. (1890)
 — Olaf, Arkitekt, Kongensvej 26, F. (1891)
 Pfyfant, H. L., Skolebestyrer, Poul Møllersvej 5, F. (1893)
 Poulsen, R. A., Reservelæge, Marinehospitalet, Prinsessegade 45, R. (1917)
 — S. D., stud. med., Schleppegrellsgade 7, N. (1919)
 Prag, Vilh., Læge, Lyngby. (1909)
 Prip, Axel Bierring, Adjunkt, Norasvej 26, Charlottenlund. (1910)
 Rahr, H., Bankassistent, Platanvej 14, Odense. (1917)
 Ranmar, Hans, Provst, Galten pr. Hadsten (1891)
 Rannow, Emil, Maler, H. E. Ørstedsvvej 56, B. (1897)
 Rasmussen, Chr., Overretssagfører, Vesterbrogade 44, Odense. (1883)
 — Frits, Læge, Amagerbrogade 59, S. (1875)
 — Hans, stud. med. (1925)
 — Johs. Varner, Kgl. Bogholder, Grønlandsk Handel, R. (1909)
 — N. H., Seminarieforsøger, Haslev. (1903)
 — Ove Varner, Telegrafist, Leningrad (Datskaia Telegrafnaia Kontora). (1912)
 Reedy-Thott, L., Baron, Ritmester, Valbygaard pr. Slagelse.
 Reinold, Ebbe, Sagfører, Vesterbrogade 2, Odense. (1915)
 Rode, Holger, Grosserer, Raadhjulspladsen 2, B. (1906)
 Roepstorff, Thorild, stud. jur., Forchammersvej 28, B. (1921)
 Rosendal, Axel, Adjunkt, Sdr. Boulevard 136, B. (1914)
 Rosen, Jacob von, Ekspeditionschef ved Lloyds Register, Nye-landsvej 71, F.
 Rud, A. J., Bispe, N. af Dbg., Odense Bispegaard, Klaregade 17, Odense.
 Rump, Gudmund, Grosserer, Laurids Skausg. 15, N. (1887)
 Rytter, Aage, Disponent, Lyngbyvej 176, Str. (1920)
 Romeling, Louis v., Postexpedient, Godthaabsvejens Postkontor. (1898)
 Ronning, Fr., Professor, Dr. phil., N. af Dbg., D. M., Glahns Allé 31, F.
 Sandbæk, H., stud. theol., Holsteinsgade 51, D. (1924)
 Schack, Børge J., Translator, Elasmegade 35, D.
 Schmidt, Gunnar, stud. med. & chir., Laastrup. (1922)
 Schnakenburg, E. H., Grosserer, Langelinie 78, Odense.
 Schroll, Gustav, Læge, Hunderupvej 53, Odense. (1890)
 Schøller, E., Hoffjægermester, Margaard pr. Farstrup. (1863)
 Seebach, L. H., Gymnasiallærer, Vesterbrogade 65, Odense.
 — Premierløjtnant, Artillerikafsernen, S. (1909)
 Seedorff, Morten Carl, fhv. Stiftsphysikus, Vesterbrogade 41, Odense. (1866)
 Seydewitz, Johan von, Kontorchef, Vinkelvej 6 B, B. (1885)
 Sidney-Møller, D., Overretssagfører, Kongensgade 58, Odense. (1893)
 Simonfen, Kaj Krogh, stud. polyt. (1924)
 — Sophus E. R., stud. jur., Luresensgade 24, R. (1924)
 Sommer, D. L. B., Sognepræst, Serup pr. Lemming. (1909)
 Spandet, Svend, cand. merc., Amalievej 13, B. (1918)
 Sparre-Petersen, A., stud. med., Studentergaarden, Tagensvej, N. (1917)

Stadeager, Carl Peter, exam. polyt., Hagemanns Kollegium, Kristianiagade. D. (1922)

Steenberger, Erik, Læge, Dvergade 6, Odense. (1911)

Steenbuch, A. H., Fængselspræst, K. af Dbg., Nyborg. (1884)

Stoffebne, Erik, Grosserer, Ny Vestergade 18. B. (1862)

Storm, A. B., Sognepræst, K. af Dbg., Kastellet. D. (1887)

Strøm, Chr., Sekretær, cand. jur., Støgers Allé 2, F. (1912)

Strøberg, Jørgen, stud. med., Frederiksberg Allé 6, B. (1920)

Svendsen, Carl, Fabrikant, Maskinfabrikken „Phønix“, Odense. (1890)

Sofelde, Eva, Frøken, stud. mag., Glahns Allé 29, B. (1926)

Sørensen, D. Danzer, Direktør, Amagerbrogade 4, C.

— P., Læge, Morud. (1886)

— S. Johs., Kommunelærer, Platanvej 49, Odense. (1915)

Teglbjerg, R. B., cand. theol., Nørrebrogade 195, L. (1905)

Thomsen, Dve, Sparekasseskasserer, Kyens Stifts Sparekasse, Odense.

Toftemark, Christian, stud. med., Sortedamsgade 5, N. (1926)

Torup, Carl, Distriktsformand, Slotsgade 4, N. (1887)

— J., Assistent, Klosterstræde 22, K. (1884)

Trojel, A. B., Postinspektør, Amager Fælledvej 17, C. (1900)

Tscherning, M. H. E., Professor, Dr. med., K. af Dbg., D. M. p. p., Østersøgade 32, K. (1872)

Tømmerup, H., Arkivar, Marsstrandsvej 12, D. (1913)

Tørring, L., Fabrikant, Vestergade 13, Odense.

Verning, P., Underaccoucheur og Reserverol., Juliane Mariævej 10 D. (1904).

Vogensen, Poul, stud. med., Rosenborggade 15, K. (1924)

Vorn, Erik, stud. jur. (1922)

Waagenfen, J., Fængselsinspektør, B. Fælledvej 112, B. (1905)

Waidtlow, Georg, Grosserer, Holst Winterfeldtsallé 4, Hellerup.

Warberg, Andreas, Overretssagfører, Brædstrup. (1901)

— Finn, Overmontør, Læssøegade 9, Odense.

Welbund, Erling, stud. mag., Godthaabsvej 129, Brøns-høj. (1925)

Wiberg, A. F., Inspektør, K. af Dbg., Østersøgade 102, D. (1885)

— Johs. Meyer, Sognepræst, Ndr. Gasanvej 275 C., L. (1913)

Wilhelm, Frits Erik, Gaardejer, cand. polyt., Lykkesholm pr. Stalbjerg.

Zachrisson, William, Direktør, Bengtssvej 2, Hellerup. (1904)

Østerby, P., Lædlæge, Grindsted. (1914)

Den ordinære Generalforsamling.

Dnsdag den 27. April 1927 Kl. 7 holdtes i Domus medica i København, „Odenseaner-Samfundet“'s første ordinære Generalforsamling under Ledelse af Fuldmægtig i Indenrigsministeriet Peter Nyhd.

Generalforsamlingen var besøgt af ca. 70 af Samfundets Medlemmer.

Efter at Formanden under Forsamlingens Tilslutning havde udtalt nogle Mindeord om Samfundets afdøde Kasserer, fhv. Universitetsforvalter Jens Petersen, aflagde han Beretning om den Tid, der var forløbet siden Samfundets Stiftelse. Medlemsantallet var efter et Dødsfald og et Par Udmeldelser paa det Tidspunkt 337, deriblandt 9 livsvarige.

Fuldmægtig Elmquist fremlagde derefter det af den afdøde Kasserer affattede Regnskab, der eenstemmigt godkendtes.

Punkt 3 paa Dagsordenen var Valg af 5 Bestyrelsesmedlemmer i Stedet for afdøde Jens Petersen og de efter Tur afgaaende: Direktør Ugerholm, Overlæge Kollegaard, Fuldmægtig Elmquist og stud. mag Krog; de afgaaende Bestyrelsesmedlemmer genvalgtes, og i Stedet for Jens Petersen nyvalgtes Overretssagfører Flemming Allerup. Som Bestyrelsessuppleant genvalgtes Direktør E. E. Nielsen; ligeledes genvalgtes de afgaaende Revisorer og Revisorsuppleanter.

Bed den efterfølgende selskabelige Sammenkomst underholdt man sig paa sædvanlig Maade ved fornøjelige Taler og Sange. Til Underholdningen bidrog specielt Tandlæge Gustav Krogh og Adjunkt Rosenbahl, der glædede Medlemmerne ved firehændig Musikk. En i Dagens Anledning skreven Sang gjorde stor Lykke.

Indbetaling af Kontingent.

De Medlemmer, der endnu ikke har indbetalt Kontingent for Aaret 1927, vil indlagt i Bladet finde en Postgiroblanket, som snarest muligt bedes benyttet. Kontingentet er 2 Kr. om Aaret for de 6 yngste Aargange, derefter 6 Kr.

Følgelig henleder vi Opmærksomheden paa, at man efter Lovene kan tegne sig for et ekstra Kontingent, og Bestyrelsen opfordrer Medlemmerne til at gøre Brug af denne Bestemmelse.

De enkelte Medlemmer, der endnu ikke maatte have indbetalt Kontingent for Aaret 1926, vil desuden i Bladet finde indlagt en indtrængende Opfordring til snarest muligt at berigtige dette Kontingent.